

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Timon, sive Misanthropos

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

In bonam partem consule Seruium, Quid. 11. Metam. Laomedontem Phrygia tyrannum vocat, nomine pr scis non inuiso, quòd à Syris Chaldaicisque, quorum lingua sit antiquissima, mansisse videtur, à quibus principes & potentes Turanum appellantur. & Eius literæ corpus.] Hinc est quòd Maro nò Gallicam pro cruce festinè dixit, & symbolicòs. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem tòd literæ formare. & Pessimum nomen.] Ex hac & nefario artificio nefariam crucis & patibuli nuncupationem profectam constat. & Propter ita.] Epilogus.

TIMON, H MI.

τῶν πρῶτων.

TIMON, SIPE

Μισάνθρωπος.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Hoc dialogo de diuitiis tractatur, quis scilicet verus diuitiarum vsus sit, & quomodo retineantur, quibus potissimum obueniant, & quales reddant possessores. Occasio dialogi à persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumque congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, Misanthropon appellârunt: cuius mortui quoque sepulchrum (vt scribit Suidas) inaccessum & iniuium factum fuit: cum mare, tanquam ipsum quoque perosum illius inhumanitatem, inundatione eam terræ partem vbi sepultus erat, à reliqua abstractam seclusisset. In quo & tale epitaphium inscriptum fuisse fertur:

Hic iaceo, vita miseraq; inopiâ; solutus:

Nomen ne queras, sed malè uite peri.

Huic igitur Timoni fimes reddi & diuites, videtur intelligere velle Lucianus: vt pote quos diuitiæ & fastuosos & insolentes & planè barbaros efficere consueverunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem, & quòd absq; iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem redactum esse. Quam rem cum

Iupiter ex ipsius querela, qua cum illo exposulando, in hominum malitiam & ingratitude à principio inuehitur, cognouisset, misertus illius, eo eundem & in deos pius fuerat, & multa illis sacra pergerat, diuitem deuoò facere statuit, ac Plutum cum thesauro ad ipsum mittit. Qui principio ire detrectat, ostendens illum sua culpa pauperem factum esse, & cum talibus hominibus minimè perdurare se posse, atque æquè odisse eos vt sordidos atque auaros illos, qui nunquam omnino se vtantur. Mediocritate enim vtendi se gaudere. Atque hic locus vsum diuitiarum, & quomodo conseruari eadem debeant, docet. Deinde cum Iupiter in sententia persisteret, atque ita Plutus ductente Mercurio ad Timonem proficisceretur, inter eundem fingitur claudicare. Ibi, interrogante Mercurio, causam eius rei reddit, quòd quoties à Ioue mittatur, tardè incedat, neque videat quorsum eat, neque noirit ad quos ear, quoties autem à Dite mittatur, etiam alatum esse. Quo figmento significare videtur, in probos ac malos semper melioribus successibus frui: probos autem, & à Ioue dilectos, aut nunquam, aut tardè in hac vita felices ac diuites fieri. Postremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tantopere ametur ab hominibus? respondet, inscitia ac cæcitate illorum hoc fieri. Atque ibi cum hos, tum alios effectus suos exponit: quæ omnia postremò actione & quasi re ipsa comprobantur, cum Timonem ab initio Plutum reijcere atque auersari fingit: vt pote ex paupertate modestum ac temperantem iam factum, & agnoscentem superiora mala in quæ ex diuitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum cum summa cura asseruare: tumidumque & insolentem omnes alios homines vitare atque contemnere. Additis ad finem etiam adulatoribus, scurtis, affentatoribus, sycophantis, fumi venditoribus, & id genus alijs: qui vt corpus vmbra, sic ipsi diuitias atque fortunam commitantur.

ALIUD ARGUMENTVM

Ioannis Sambuci in Timonem

seu Misantropon.

Distribuens aurum Timon incautus amicis,
 Mendicus subito è diuite factus erat,
 Ira igitur motus falsos contempfit amicos:
 Atq; alios, parèe viuere constituens.
 Iuppiter huic iterum succurrens grandia misit
 Munera, quæ tanti causa doloris erant,
 Quis acceptatis, didicit dein parcere nummis,
 Fabula, qui rectus, nos monet, vltus opum.

Ω Ζεῦ φίλιε καὶ ξείνιε,
 καὶ ἐταίρε, καὶ ἐφίσει,
 καὶ ἀστροπιλά, καὶ ὄρ-
 κιε, καὶ νεφεληγέρετα, καὶ ἐκείδου-
 πι, καὶ ἔτι ἄπο οἱ ἐμβρόντητοι
 ποιητὰ λαῶσι, καὶ μάλα ὄ-
 ταν ἀρρῶσι πρὸς τὰ μέτρα τὸ
 τε φραῶσι πολυώνυμοι γιν-
 νόμφοι, πᾶσι δὲ τὸ πάλιν
 τὸ μέτρον, καὶ ἀναπληροῖς τὸ
 λεχλῶδες ἔρῳθμῶσ' ὅτι νῦν
 ἢ ἐισομάριον ἀσραπὴν, καὶ
 ἢ βαρῦρομοι Βρομητὴν, καὶ ὁ
 ἀθαλάεις, καὶ ἀρρῶσι, καὶ
 σμυραλαίῳ λεραυνός: ἅ-
 παντα γὰρ ταῦτα λέγῳ ἢ
 ἢ ἀναπέφνη, καὶ λαπνός
 ποιητῶν

Iuppiter a Philie, hos
 spitalis, solaliie, dos
 mestice, fulgurator,
 iusurandice, nubicoze,
 grandistrepe, & si quod
 aliud tibi cognomen ato-
 niti poëtae tribuunt: ma-
 ximè cum hærent in versu.
 nam tum illis tu multimo-
 minis factus, carminis rui-
 nam fulcis, metriq; ex-
 ples hiatum. Vbi tibi nunc
 magnicrepum fulgur, gra-
 uisfremum tonitru? Vbi
 ardens, candens, ac terri-
 ficum fulmen? Nam hæc
 omnia iam palam appa-
 ret nugas esse, fumumq;
 f 5 poëti

A LIVI

ποιητῶν ἀτιχῶν, ἕξω τ' ἠα-
 τὰς τῶν ὀνομάτων. τὸ δ' αἰ-
 διμὸν σα, καὶ κηβόλων ὄπλον,
 καὶ πρόχρηρον, ἐκ οἷδ' ὄπως τε-
 λείως ἀπέσθη, καὶ ψυχρὸν δεῖ,
 αἰδέει δὲ ὀλίγον σπιυθῆρα ὀργῆς
 κατὰ τῶν ἀδελφύτων ἄστυ-
 διάσων. καθ' ἡμέραν τῶν ἐξ-
 πιορκῶν τις ἰπταροῦτων
 ἕωλον θραυαδίκα φοβηθεῖν
 ἀρ, ἢ πλὴν τῆ πανδαμάτορ
 ἑραυνοῦ φλόγα. ὅσα δια-
 λόμενα ἰπανατένασθαι δο-
 κῆς ἀβότῃ, ὡς πῦρ μὴ ἢ
 λαυδὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ ἀδελ-
 φῶν. μόνον δὲ τὸ οἰεῖσθαι ἀ-
 ποθανεῖν τὸ πρᾶγμα τῷ, ὅτι
 ἀναπληθύνονται τῆς ἀσβότου.
 ὡς ἡδὴ εἶπ' αὐτῶν τοι καὶ ὁ
 σαλμωνίδης ἀπ' ἑβροντῶν ἐτόλ-
 μα, ἢ πάντες τοι ἀπίθανοι ὄν-
 τες πρὸς ὅσα ψυχρὸν τὸ ὄργι-
 λία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ
 μεγαλαυχέμενος. πῶς γάρ,
 ὅπως γὰρ καθάπερ ἰπταροῦτων
 φραγὸρ καὶ καθάσθαι, ὡς οὐτε
 τῶν ἐπιπορκουῶτων ἀνδρῶν ὄν-
 τες ἀδελφούτους ἐπιπορκῶν;
 ἀμῶς

at, ubi tu perinde ac ^d sub mādtagora steris, qui neq; peierā-
 est exaudias, neq; eorū ^e flagitia cōmittunt, respectū agas.

Cacuius

poeticum, nec omnino quies-
 quam præter nōminum stre-
 pitum. Sed decāta illa tua
 arma emimus ferientia, ex-
 promptaq; nescio quomodo
 penitus extincta sunt, fri-
 geniq; adeo, ut ne minimam
 quidem semillulā iracundie
 aduersus nocētes reliquam
 obtineat. Itaq; citius quiuis
 ex his qui peieraturi sunt,
 extinctū ellychnium metue-
 rit, quā flammā fulminis
 cuncta necantis: usque adeo
 titionem quempiam in sese
 vibrare te putant, ut in cen-
 dium aut fumum ab illo
 proficiens, nihil quicquam
 formident: verūm hoc so-
 lum vulneris inferri posse
 iudicent, ut fuligine com-
 pleantur. ^b Quibus rebus
 factum est, ut iam ^c Salmo-
 neus tibi sit ausus etiā obto-
 nare: neq; id admodū ab re,
 quippe aduersus Iouem usq;
 que adeo ita frigidū, vir ad
 facinora feruidus, audaciaq;
 et umidus. Quidni enim faci-

ἀημᾶς δὲ , καὶ ἀμβλυώπεις
 πρὸς τὰ γινώσκειν , καὶ τὰ ὄντα
 ἐκκνώφωσαι , καθάπερ οἱ πα
 ρυθιγότου . ἐπὶ δὲ γι' ἔτι , καὶ
 ὄξυθυμῶν , καὶ ἀκμῶν . πλὴν
 ὄργιλῶν , ποτὰ κατὰ τῶν ἀδί
 κων καὶ βιαιῶν ἐποιέας , καὶ ὀδύ
 ποτῶν ἄγχι τότε πρὸς αὐτὸς ἐκ
 χειρῶν , ἀπὸ ἀείβυζος πάν
 τως ὁ λυραυνὸς λῶν , καὶ ἡ ἀγίς
 ἐπισείδω , καὶ ἡ βροντὴ ἐπαγαγῆ
 ῶ , καὶ ἡ ἀραπὴ σωχίς , ὥσπερ
 εἰς ἀκροβολισμὸν , πελοπίσι
 ζῆτο , οἱ σισμοὶ δὲ ἰοσκινυδῶν ,
 καὶ ἡ χιῶν σωρηδῶν , καὶ ἡ χά
 ραφα πετρηδῶν . καὶ ἵνα ῶι
 φορτικῶς ἀγλήρωμαι , ἡτοι
 τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι , ποτα
 μὸς ἐκάσῃ παρῶν . ὥς τηλι
 καύτη ἐν ἀκαρῆ χέρον ναυα
 γία ἐπὶ τῷ δουκατίων . καὶ ἡ
 νῆτο , ὡς ἑποδρυχίων ἀπάντων
 καταδιδυκῶν , μὲν ἐν ἔτι
 ἡνθάτιον πεισθῶν πῶς
 εἰλαρῶν ὡς λυκωρῆ , ἡ ἀπυρόντι
 ἡ ἀνθρωπίνος σπέρματος ἀγ
 φνάθων εἰς ἐπιονὸν κακίας
 μέσον .

Cæcitis autē lippitudine, &
 hallucinatis a i ea quæ fiunt,
 auresq; iam tibi obsurdue
 runt instar horum qui etate
 defecti sunt: quandoquidem
 cum iuuenis adhuc esses
 acrisq; animo, vehementiq; ad
 iracundiam, permulta in ho
 mines maleficos ac violentos
 faciebas: neque tum unquam
 tibi cum illis erant induciæ:
 sed perpetuò fulmen erat in
 negotio, perpetuò obuibra
 batur agis, obstridebat to
 nitru: fulgur continenter
 iaculorum in morem den
 sissimè ex edito loco deuo
 lantium torquebatur: terræ
 quassationes cribri instar
 frequentes: ad hæc nix eu
 mulatim, neque non grandæ
 saxorum in morem: atq; ut
 tecum grandius loquar, im
 bresq; rapidi & violenti, ac
 flumen quotidie exundans.
 Hinc tantū repente Deuca
 lionis etate naufragium or
 tum est, ut omnibus sub a
 que demersis, vix vnica scaphula seruarietur, quæ in montem
 Lycorem appulit, humani generis quasi scintillulas quasdam
 seruans, vnde sceleratius etiam genus in posterum propaga

μέισιν. Ἐγάρ τοι ἀκόνοθα
 τ' ῥοθνυίας τὰ πύχρα κομίζ
 ἢ πρ' αὐτῶν, ἔτι θύου; ἔτι
 τοι τιδὸς, ἔτι στεφανύτ; ἢ
 μὴ τις ἄρα στέφανον ὀλυμ-
 πίων, ἢ οὐτ; ὃ πάντων ἀναξ-
 κῆα ποιεῖν δοκῶν. ἀλλ' ἄς ἐξ
 ἅτι ἀρχαῖον σωτηλιῶν. ἢ
 λιατ' ὀλίγον χρόνον σι, ὃ θεῶν
 γυναιδῶν, ἀφφάνουσι πα-
 ρωσάφουσι τ' τιμῆς. ἔω δὲ γερ-
 ὀποσάκισ ἢ δὲ σατ' ἢ κῶν σιου-
 λήκασιν. οἱ δὲ ἢ αὐτῶν τοι τὰς
 χῆρας ὀλυμπιάδων ἐπιθεθλή-
 κασι. ἢ οὐ ὃ ὑψηρῆς μέτης ὃ,
 κνισας ἢ ἀνασῶσα τὸς κνῆας.
 ἢ τὸς γέβνας ἐπικαλῆσαοθα
 ἢς βοηδρομῆσαντῶν αὐτὸς
 συλλάδοισιν, ἔτι συσκαζομέ-
 νες πῶς πλὴν φυλῶ. ἀλλ' ὄργη-
 νῶ; ἢ γιγανθῶν, ἢ γι-
 τανοκράτωρ ἐκάθην, τὸς πλο-
 κάμυς πτεκερόμυθος ἢ αὐτῶν,
 ἢ κἀπηγῶν λεραυνῶν ἢ χῶν
 ἢ πῆ δ' ἐξίξ. ταῦτα τῶν
 ὃ θναυμάσι, πλῆθινά παύσῃ
 ἔτας ἀμελῶς παρορῶμενας
 ἢ ὡς τὸς λιπαρῶν πλὴν ἰσοσῶν

tenens. Horum igitur, ὃ praeclare, quis tandem erit finis, quae
 tu adeo securè despicias? Aut quando de tantis maleficijs pæ-

retur. Nimirum igitur si di-
 gnum socordia primum ab
 illis reportas, cum iam nec
 sacra faciat tibi quisquam,
 nec coronas offerat, nisi si
 quis obiter in Olympicis: ac
 ita ne is quidem rem admodum
 frugiferam facere videatur,
 sed priscum quendam ritum
 magis referre: ac pene Sa-
 turnum. ὃ deorum generosissi-
 me, te reddunt, magistratu
 abdicantes. Omitto loqui,
 quoties iam templum tuum
 sacrilegio compilarint, quibus
 tibi etiam ipsi in Olympi-
 cis manus admoliti sunt.
 Atque interea tu altifres-
 mus ille pigritabaris vel ex-
 citare canes, vel victimas ad-
 uocare, ut auxilio accurren-
 tes illos comprehenderent,
 quum etiamdum ad fugam
 adornarentur. Sed egregius
 ille, gigantumque extinctor,
 Titanum victor, h se-
 debas, quum tibi caesaries ab
 illis circumtonderetur, de-
 cumbitale fulmen dextera

πῶ ἀδινίαν; πόσι φαίονται
 τῶν, ἢ Δευκαλιόνων, ἱκανοί
 πῶς ὕτως ἰπέραντον ὕδαρ
 τῶ βίη; ἵνα γὰρ τὰ λοιπὰ ἰα-
 ῶς, τὰ μὰ ἔγω, ἑστέως ἀδη-
 νάων ἄς ὕψ' ἄρας, καὶ πλε-
 σίδες ἐκ πνεύστων ἀφελῶς,
 καὶ πᾶσι βίησι Διομεύοις ἐπι-
 κοπίῃς; μάλλον δὲ ἀθρόον
 ἐς εὐρυγείαν τῶν φίλων ἰκα-
 χίας τὸν πλοῦτον, ἐπαδὴ πῶς
 νησὶ δὲ ταῦτα ἰσχυρόμην, ὅτι
 ἔτι δὲ γυνώσκω πῶς αἰε-
 τῶν, ὅτι πῶς δὲ πῶσι οἱ τῶς
 ἰσοπλοῦσόντες καὶ πῶς κωῦν-
 τες, ἡγῆσθ' ἰμὸ νόματ' ὅ
 ἀνηρημένοι. ἀπ' ἡμῶν πε-
 καὶ ὁδῶ βαδίζον ἰσχυροίμι
 τινὶ αὐτῶν, ὅσπερ τινὰ ση-
 λην παλαιῶν νεκρῶν ἰπέραν,
 ἔπε τῶ χρόνου ἀνατετραμ-
 μένῳ, παρέρχονται, μηδὲ
 ἀναγνόντες. οἱ δὲ καὶ πῶς
 ῥῶδην ἰδόντες, ἔτιραν ἰκ-
 τρέπονται, ἀνύπνιτον καὶ
 ἀποπόσασον θίαμα ὄψις
 οὐα ἰσχυροῦσόντες, τὸν
 ὅ πῶ πῶσιν ὁσῶρα, καὶ
 ἰνῶρ

detorquent: existimantes sese inauspicatum abominandumque
 visuros spectaculum, quem non ita pridem seruatorem
 & adiu-

nas fumes? Quot Phaëtona-
 tes aut Deucaliones satis i-
 donei sint, ad expiandum tā
 inexhaustam morū iniquita-
 tem? Etenim ut de commu-
 nibus fileam, de ijs quæ mihi
 acciderunt dicam. Cū iam
 multos Athenienses in subli-
 me euexerim, i ex pauperri-
 mis diuites reddiderim, cun-
 cti. quōi quōt opus habe-
 rent suppediārim, imō semel
 vniuersas opes in amicos iu-
 uandos effuderim: simulatque
 his rebus ad inopiam dete-
 mi, iam ne agnoscor quidem
 ab illis, nec aspicere dignan-
 tur me, qui dudū reuecreban-
 tur, adorabāt, meoque de nutu
 pendebant. Quōd si quan-
 do per viam ingrediens, for-
 tē fortuna in eorum quem-
 piam incidero, perinde ut
 euersam hominis iam olim
 defuncti statuam, ac tem-
 poris longitudine callapsam
 pratereunt, quasi ne nos-
 rint quidem. Porro alij pro-
 cul conspecto me, aliō sese

ἐν ἐπιπέτῳ αὐτῶν γιγνησκέ-
 νοις ἀσπᾶσιν τῶν λαμπρῶν ἐπι-
 ταύτων τῶν ἰσχυρίων τραπόμα-
 ρῶν, ἰναφάρμοϛ, διφθέρα, ζ, ἰ-
 ργάζομα τῶν γλῶττομῶν, ὁ-
 ἰδορῶν, ἰδορῶν, ἰρῆμια, ἢ
 τῆ δὴ κῆκη πῶσφιλοφῶν ἰρ-
 ταῦθα. ἔτο γοιῶ μοι δοκῶ κερ-
 σταίνην, μὴ κῆτι ὄψεσθαι πολε-
 δὸς παρὰ τῶν ἀξίαν ἐν πράτ-
 τούσασιν ἀνιστότερον, ἢ τὸ
 γνήσιον ποτὶ οὐκ, ὃ Κρόνῳ κη-
 ρίας ἦε, τὸν βασιλῆα τῶτον ἦ-
 πνον ἀφασσάμεϛ, ἢ ἢ νῦν ἰ-
 μορ (ἰπῆρ τὸν ἐπιπῆρ Ἰλίου ἢ
 κηκοίμοσα) κη ἀναξάροισας
 τὸν κηραυνοῦ, ἢ ἢ ὁ ὄϊτης
 ἐνασσάμεϛ, μὴ ἀντὶ τῶν ποίη-
 σας τῶν φλόγα, ἰπιδία αὐ-
 τινα γοντὶ ἀνδρῶδης κη
 νιανικῶ Διός. ἢ μὴ ἀληθῆ ἔσι
 τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σῶ,
 κη τῆς σῶς ταφῆς μυθολογί-
 ρησα. Ζ. τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ερ-
 μῆ, ὃ κηραυνοῦ ἢ ἢ ἀφίκτης,
 παρὰ τὸν Ὑμητῶν ἢ τῆ ἰπω-
 ρείας πιναρὸς ὄλη, κη ἀν-
 μῶν, κη ἰποδία φθέρῶ. σὺ δὲ
 πῆσ δὲ, οἶμα, ἰπικλυφὸς,
 λάνϛ

hircina amictus: fodit aut, ut arbitror. nam pronus incumbit,
 homo

& adiutorem suum esse pri-
 dicabant. Itaque prementibus
 malis, ^k ad extremas
 daetus consilia, rhenone ar-
 reptio terram exerceo, qua-
 ternis conductus obolis, atq;
 hic cum solitudine cumq;
 ligone philosophor. Hoc
 interim lucri mihi videor
 facturus, quod posthac non
 intuebor plerosque preter
 meritū secundis fortune suc-
 cessibus vietes. nam illud vel
 maxime vrit. Iam igitur tan-
 de aliquando Saturni Rheasq;
 proles, excusso profundo isto
 grauiq; somno (nam¹ Epi-
 menidem quoque dormiando
 vicisti) denuo iactato fulmi-
 ne, aut ex Oeta redaccenso,
 ingeni reddita flamma iram
 aliquam Strenui illius ac iu-
 uenilis Iouis ostende, nisi
 vera sint quæ à Cretensisibus
 de te tuasq; sepultura feruntur.
 IV.^m Quis hic est, Mer-
 curi, quem audio sic vocis
 ferantem ex Attica, ad radi-
 cem montis Hymetti, horri-
 dus totus ac squalidus, pelleq;
 homo

ἀλλ' ὁ ἄρθρωπός, ἢ θρασύς.
 ἢ πρὸ φιλόφρος ἄνθρωπος, ἢ ἄρ-
 ᾤτως ἀσχετὸς τὸς λόγους διεξί-
 κας ἡμῶν. Ερ. τί φῆς, ὦ πά-
 τερ; ἀγνοῶς Τίμωνά; ἢ Ἐχέκρα-
 τίδου, ἢ Κολυτῆα; οὐτός ἄνθρωπος,
 ὁ ποικίλος ἡμᾶς καὶ ἱερῶν
 τελέων ἱστάσας, ὁ νεώτατος,
 ὁ τὰς ὄχλους ἐκαστόμβας, παρ' ὃν
 δαμπτῶς εἰσέβαλεν ἰορτάσαν
 τὰ δικάσια. Ζ. φησὶ ἄμαχός.
 ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἰσχυρῶν, ὁ πλούσιος,
 περὶ ὃν οἱ ἑσθῆσι φίλοι τι πά-
 θων οὐδ' ἑσθῆσι φέρων, ἀντι-
 φέρων, ἀθλιῶν, καὶ σκαπανίδων,
 καὶ μισθωτῶν, ὡς εἰσὶν, ἢ τῶν
 βαρῶν καταφύγων πλὴν δι-
 κλαῶν. Ερ. ἢ τῶν μὲν ἐπιπέτων,
 καὶ στήθων ἐπιπέτων αὐτῶν, καὶ
 φιλανθρωπία, καὶ ὁ πᾶσι τὸς
 δεικνύων ἀπαντας οἴκῳ.
 ὡς εἰ ἀληθεὶ λόγῳ, ἀνοία, καὶ
 ἐνύστα, καὶ ἀνευσία περὶ
 τὸς φίλους, ὁ δ' ὡς ἰσχυρὸς
 καὶ δύναμις χαλεπῶν. ἔμ.
 ἢ τῶν ἑσθῆσι τῶν ὁ ἰσχυρῶν
 δάμων καρῶν τὸ ἦπαρ,
 φίλος

tasq; nullusq; in suspiciendis amicus delectus : quippe qui
 neuiquam intellexerit, sese coruis lupisq; largiri. Quin ma-
 gis, quum à vulturibus tam multis misero iecur eroderetur.

ob id

homo loquax & confidens.
 mirum ni philosophus est. neq;
 enim alioqui adeò impiane
 fariq; in nos fuerat dictu-
 rus MER. Quid ais pater?
 annon nosti Timonem Eche-
 cratidis filiū, Colyutensem?
 Hic nimirum est, qui nos se-
 penumerò in sacris legitima
 mis conuiuio accepit, ille
 repente diues factus, ille qui
 totas hecatombas, apud quē
 splendide Iouialia festa con-
 sueuimus agitare. IVP. Hemi,
 que' nam ista rerum cōmuta-
 tio? hiccine honestus ille?
 ille diues, quem tā frequentes
 cingebant amici? Quid igitur
 accidit ut hoc sit habitus
 tu? squalidus, erummosus,
 fossor conducticius, vti cōi-
 cio, quum tam grauem ligo-
 nem gerat. MER. Ad hunc
 modum illum quodammodo
 probitas euertit atque huma-
 nitas, & in omnes quicunq; en-
 gerent, misericordia: at reue-
 ra vecordia potius, facili-

φίλος ἐν ἀντις καὶ ἰταύρος
 ὤλε, ἢ ἐνυόιας ἢ πῆος αὐτῷ
 χάρουτας ἢ βορᾶ. οἱ δὲ τὰ
 ὄσα γυμνάσαιτο ἀκελῶς,
 ἢ περὶ πρᾶξις, ἢ ἢ τις μυ-
 ῆος ἐν τῷ ἐπιμύθῳ, καὶ
 τῶν ἐν μάλα ἐπιμύθῳ, ἔχον
 τὸ αὐτὸν αὐτῷ, καὶ τὰς ῥίξας ἰπο-
 τῆ μίμνον ἀρητιπύδων, ἔδῃ
 γυμνασίου ἐπι, ἔδῃ πῶσθῃ
 πούδων (πῶσθῃ ἢ) ἢ ἐπιμύ-
 ρῶντων, ἢ ἐπιμύθῳ ἐν τῷ
 μίμνον. δὲ ταῦτα διεικνίτης
 καὶ διφθίρας, ὡς ὄρᾶς, ἀρ-
 λιπῶν ἢ ἀσχετῶν τὸ ἄστυ,
 μισθὸ γοργῆ, μεταλλοῶν
 τῶν λαοῖς, ὅτι οἱ πᾶσι
 παρ' αὐτῷ, μάλα ἰπρω-
 ἀλιῶς παρέχονται, ἔδῃ τῶνο-
 μα ἢ Τιμόν λαοῖς ἔδῃ
 τῶν. Ζ. καὶ μὲν ἢ παροῦσι
 ἀνὴρ, ἔδῃ ἀμύθῳ. ἀκότα
 ἢ ἢ γὰρ ἢ ἀνυκῶν, ἢ πῆ
 καὶ ἢ μοια ποιῶν τῶν λα-
 τᾶρ τῶν λόγῳ ἐν ἐνοῖς, ἐπι-
 ληθῶν ἀνὴρ, τῶν ἰπρω-
 τᾶρων τε καὶ αἰγῶν πῶσ-
 τᾶτα

ob id amicos eos necessa-
 riosq; iudicabat, quasi bene-
 uolentia erga sese afficeren-
 tur, quum illos epulae magis
 caperent. Ergo postea quia of-
 fensa penitus non assenti, circum-
 rosissentq; deinde si qua me-
 dulla suberat, hanc quoque
 admodum diligenter exuxis-
 sent, aufugerunt; exuccum
 & radicibus defectum desti-
 tuentes; adeo ut postea ne
 agnoscerent quidem, cum aspi-
 ciant: tantum abesse ut sint qui
 suppedient, impartiamq;
 Has ob res fossor, & sago,
 ut vides, operius pelliceo;
 urbem praee pudore fugiens;
 mercede terram exerceat, ad-
 uersus ingratos atra bile
 stomachatur, qui quidem
 sua benignitate ducati, ad-
 modum fastuose nunc praee-
 tereant, ac ne nomen quidem
 an Timon vocetur nouerint.
 I V P. ° Atqui profecto vir
 neutiquam fastidiendus, ne-
 que negligendus: & iure
 optimo indignatur, qui ijs tantis in malis aeat. Quare scele-
 ratos istos adulatōres ipsi quoq; fuerimus imitati, si eum virū
 neglexerimus, qui tantum taurorum & caprarum pinguis-
 simas

ἴαλα καύσαν] Ὁ μὲν ἐπὶ τῶν
 βωμῶν. ἔτι γοῶν ἐν ταῖς ροῖς
 τῶν λιγύων αὐτῶν ἔχω πλὴν
 ἐπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου
 πολλοῦ τῶν ἐπιπορευόντων, καὶ
 βιασομένων, καὶ ἀρπαζόντων,
 ἔτι δὲ καὶ φόβου τ' ἀπὸ τῶν ἐκ-
 ρουσιωτῶν (ποιοὶ γὰρ οὗτοι,
 καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἄλλ' ἐπ'
 ὀλίγον λαλαμύται ἡμῶν ἐφ' ἑα-
 σι) πολλοὶ καὶ ἄλλοι γέγονον ἔδδ' ἀ-
 πείθεψα ἀπὸ τῶν ἀλλήλων, καὶ
 μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφίας καὶ
 λόγων ἕνεκεν ἐπεπόλασσαν αὐ-
 τοῖς. μαχομένων γὰρ πῶς ἀνα-
 λήσας, καὶ κενραζόταρ, ἔδδ'
 ἐπακούον ἔδει τ' ἀρχῶν, ὡς καὶ ἐ-
 πιβυσάμενον καὶ τὰ ὄσα λα-
 θῆσθαι, ἢ ἐπιπιδῶναι πῶς
 αὐτῶν, ἀρετῶν τινα, καὶ ἀ-
 σάματα, καὶ λήρως μεγά-
 λη τῆ φανῆ ξυβαρόντων. ἔδδ'
 ταῦτά σοι καὶ τῶν ἀμελη-
 θῶν αὐτίκῃ πῶς ἡμᾶς, ὃ
 φαῦλον ὄντα. ὁμῶς δὲ τ' πλε-
 ῶν, ὃ ἱερμῆ, παραλαβῶν, ἄ-
 πιθὶ παρ' αὐτῶν κατὰ τὰ χ^ο.
 ἀγίτω

nectunt. P Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim,
 cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est
 Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeas.

ἀγέτω ἴδ' Ἰνδῆς Ἑ καὶ τὸν Θυ-
 σωρόν μιν αὐτῶ, καὶ ἰβέτω-
 σαν ἄμφω παρὰ τῷ Τιμόνι,
 μηδὲ ἀπαλασθῆσθαι ὄρω
 ἔξωθίως, ἡδὲν ὅτι μάστιγι τὸ
 χροστύτῳ αὐδὲς ἰαδία καὶ αὐ-
 τὸς τῆς οὐκίας, ὅτι ἔτ' ἡσθ-
 κωμ' ἐάνορον, καὶ τῆς ἀχαι-
 σίας, ἡδὲν ἐπὶ δέξαστο πῶς αὐ-
 τὸν, ἢ αὐθὺς ἢ ἀποφύμα, καὶ
 δὴ κλυ δάσσοιν, ἐπαδὲν τὸν
 λεραυνὸν ἐπιτοκασσῶ. κα-
 τίας, μυστὰ ἴδ' αὐτῶ, καὶ ἀπο-
 μομφῶν ἐστὶ δλο ἀκλίνας αὐ-
 μίγισται, ὅσῳτε φιλοτιμότε-
 ρορ ἠκούρισα πρὸς τὸν
 ὅρισι τὸ ἀναξαγόραν, ὅς ἐ-
 παθε τὸς ὁμιλητὰς μηδὲ ὄκως
 εἶναι τινὰς ἡμῶς τὸς θύς.
 ἀπὸ ἰσέρον ἢ δὴ μαρτῶν.
 ἰσπρὸς καὶ αὐτῶ πλὴν χεῖρα
 Πραυδῆς, ὃ δὲ λεραυνὸς ἐστὶ τὸ
 ἀνάκτορον παρὰ τὴν ἰα-
 κῆν ἢ κατὰ τὸν ἴδ' καὶ αὐ-
 τὸς ὄλιγον δὴν σωτηρίῳ
 παρὰ τὸν ἰσπρὸν ὡς ἡ ἰα-
 κῆ ἐπὶ τὸς καὶ αὐτῶ τιμω-
 εἶα ἔσα αὐθὺς, ἢ ἰσπρὸς
 τὸν τὸν Τιμόνα ὄρωσιν.

Ερ. οἶον

istos fuerit, si Timone conspexerint egregie locupletem factū.

MER.

Porrò Plutus unā secum dū-
 cat Ὁ Theaurum : Ὁ utriq;
 apud Timonem perseverent,
 neq; vsquam adeò facile des-
 migrant, etiamsi quānma-
 ximè rursūm illos per boni-
 tatem ex cæcibus exegerit.

¶ Caterūm de palpombus
 illis, atq; ingratitude qua
 in hunc sunt vsi, in posterum
 consultabo : pœnasq; daturi
 sunt, simul atq; fulmè instau-
 rauero. Nam fracti sunt in
 eo retusa cuspide duò è ra-
 dijs maximi, quum ruper at-
 uidius in Sophistam. Ἔ Anas-
 xagoram iacularer, qui suis
 familiaribus suadebat, nul-
 lo pacto esse ullos nos qui
 dij vocaremur. Ac illum qui-
 dem errore non feriebam,
 propterea quòd Pericles
 obtenta manu eum protexe-
 rit ceterūm fulmen in Ca-
 storis ac Pollucis templum
 detortum, cum illud exussit;
 cum ipsum parum absuit
 quin ad saxum comminuere-
 tur. Quanquam interim vel
 id supplicij satis magnum in

Ερ. οἶον ὡς τὸ μίγα λευραγι-
 νῶα, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασ-
 υῶν, ὅτε δίκαστολογοῖσι μὲ-
 νοῖς, ἀπὸ τῶν τοῖς ἐχομῆσι
 ἔξω χροῖσι; ἰδὲ γὰρ αὐτίκα
 μάλ' ἀπὸ τοῦ ἐν πνεύματι
 κατὰ τὴν ἰστίαν ὁ Τίμων, βούσας,
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ
 εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὴν Δία, ἀθ-
 σιωπῇ ἔσκαπτον ἐπικλυφῶς,
 ἔτι ἄν ἔσκαπτον ἀμυλομένων.
 Πλ. ἀπὸ ἐγὼ δὲ ἄν ἀπελθοί-
 μι, ὃ σὺ, παρ' αὐτόν. Ζ. ἴσθι,
 ὃ ἄεις Πλῶτε, καὶ ταῦτα ἰμῶ
 λιλοῦσαντες; Πλ. ὅτι νῦν Δία
 ὑδαίνων εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξέφορα,
 καὶ εἰς ποῖα ἀβαλεμίνας καὶ
 ταῦτα, παρῶν αὐτῶν φίλων
 ὄντα, καὶ μόρον ἐχὶ δειρά-
 νοῖς με ἐξέωρα τῆς οἰκίας,
 ἀλλὰ πρὸ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν
 χερῶν ἀπὸ ῥιπλοῦντος. αὐ-
 θῆς δὲ ἀπέλθω παρὰ τοῖς
 καὶ ἀλάξω, καὶ ἰταρῶς πα-
 ραδοθῆσόμενος; ἐν ἑκά-
 νος, ὃ σὺν πρῶτον με, τὸς ἀοδι-
 σμῶν τῆς ἀορίας, τὸς πε-
 εἰψοῦτας, οἱς τίμιος ἐγὼ τῆ πε-
 εἰψοῦτας

mitte, ὦ Iupiter, qui minus intellecturi sint, qui ample-
 xuri: quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum

ἐπίθους οὐδὲ ἵ δὲ ἰάροι, ἢ πὲ
 νία ξυέσασαν, ἢ πῆμιωσιν
 ἡμῶν, ἢ διφθεραν παρ' αὐτῆς
 παδόντων, ἢ δίκην, ἀγαπά-
 τωσαν ἄθλιοι, τέλειαν ὄβο-
 λὸς ἀπεφίροντων, οἱ δὲ αὐτὰς
 δάσος δωρεὰς ἀμυλντι πῆκα-
 μφοι. Ζ. ὁδὸν ἐτι τοῖδ' ὅτι Τί-
 μων ἐργάσθη περὶ σὲ πάνυ ἕρ-
 αὐτόν ἢ δίκην ἀπειθαρχώ-
 γησιν, ἀ μὴ παύσασιν ἀ-
 σάλγητός ἐστιν τὸ ὄφυν, ὡς
 κλέω σε ἀντὶ τῆς πωρίας πῶρ ἔ-
 οδαι. ὁ μὲν τοῖ πᾶνυ μὲν φίμοι
 εὐχάται μοι δουῆς, ὅς νυν
 μὲν τὸν Τίμωνα αὐτῆς, διότι
 τοῖ τὰς θύρας ἀναπίπασας,
 ἠφία πεινοσῶν ἰλαθέρως, ὅτι
 ἀπυλῆσιν, ὅτι ἡλοστοπῶν.
 ἀποτι τὴν ἀντίον ἡγανάνδης
 κατὰ τὴν πονοσίαν, κατακί-
 κλέσθαι λέγων πῶς αὐτῶν
 ἐπὶ μοχλοῖς, καὶ λυαί, καὶ σι-
 μάων ἐπιβολῆς, ὡς μὴ ἔπα-
 ρακύνθω τοῖς τὸ φῶς διω-
 τὸν ἔν. ταῦτα γὰρ ἀπαλόρε
 πρὸς με, ἀρπυγίωσαι λέ-
 γων ἐν πομπῇ τῷ σκότῳ. καὶ
 εἶπ' ἔτι ὡς ἡμῖν ἐφα-
 νος, καὶ

exoptatus. At hi stupidi cum
 inopia cōmercium habeant,
 quam nobis anteponunt, ut
 ab ea accepto sago pelli-
 ceo, ligoneq̄, sat habeant
 quum quatuor lucrātur obo-
 los, decē talenta contempim
 dono dare solui. IVP. Ni-
 hil istiusmodi posthac in te
 facturus est Timon, quippe
 quem ligo abundē satis cor-
 ripuerit: nisi profus nullum
 dolorem sentiunt illius ilia,
 te videlicet potius, quam
 inopiam esse praoptandam.
 Y At tu mihi querulus ad-
 modum videris esse, qui nunc
 Timonem incuses quod tibi
 patefacis foribus libe-
 re permiserit vagari, neque
 includens, neq̄ zelotypus in
 te. Porro aliās diuersa de
 causa in diuites stomacha-
 bare, quum diceret te ab il-
 lis, repagulis, clauibus, ac si-
 gnorum obiectaculis impres-
 sis ita fuisse conclusum, ut
 ne prospicere quidem in
 lucem tibi liceret. Id igitur
 apud me deplorabas, affir-
 mans praefocari te nimis tenebris: eoq̄ pallidus nobis occur-
 rebas,

οὐ, ἢ φροντιστὸν ἀνάγκης,
 σωρσσανὸς τὸς δακτύλους
 πῶς τὸ ἐθὺς Ἐστυχοσμοῦ,
 καὶ ἀφ' ὁράσασθαι ἀπελῶν, ἢ
 λαοὺς ἰάσασθαι παρ' αὐτῶν, καὶ
 ὅλος τὸ πρᾶγμα ὑπὲρ διανοῦ
 ἰδούσθαι, ἢ χαλκῶν ἢ σιδυρῶν
 θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανα
 ῶν παρθενῶν διακινῶν ἀρεβί
 σι καὶ παμπούροις πικραζο
 ροῖς ἀνατρέφῶν, ὡς τόκῳ,
 ἢ τῷ λογισμῷ, ἀβραγοῦ πο
 ἰστῶν ἔφασκεν αὐτὸς, ἰρῶντας
 μὲν ἄς ὑπεροχῶν, ἔξω δ' ἀφ
 λάτῃν ἢ ὀλημῶντας, ὅδ' ἐπ'
 ἀδείας χαμῆδες τῷ ἔρωτι,
 λυεῖς γὰρ ὄντας, ἀμὰ φου
 λάτῃν ἐρηγορότας, ἐς τὸ
 σύμμεον ἢ τ' μοχλοῦ ἀσκαρ
 δαμυκτῆ Βλέπουτας, ἢ ἀνὸς ἀ
 πόλαουσιρ οἰομῆδες, ἢ τὸ αὐ
 τὸς ἀφ' ἰάσασθαι ἔχθρῳ, ἀμὰ τὸ
 μινδρῶν μὴ ἀδιδόνα τῆς ἀφ
 λάστας, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 φάτῃν λυῖα, μὴτε αὐτῶν ἐ
 θῆσασθαι τῶν λυεῶν, μὴτε τῷ
 ἰππῶν πεινῶν ἢ ἐπιπρῶσασθαι.
 καὶ προσέτι γὰρ καὶ κατεγέλας
 αὐτῶν

aliter quàm in praesepi canis, nec ipse vescens hordeis,
 nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas

rebas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assi
 duo colligendi coaceruan
 di; vsu cotraclis, cotortisq.
 Quòd si quanda daretur op
 portunitas, aufugiurū quo
 que ab illis te mimitabare.
 In summa, rem supra mo
 dum acerbam iudicabas, in
 ateo ferreòve thalamo, Da
 naëis exemplo, virginem af
 sexuari, atq. à scelestissimis
 educari padagogis, Fano
 re, & Computo. Proinde
 absurdè facere aiebas hos,
 quòd te præter modum ada
 marent: neq. quum liceret,
 frui auderent: neque quum
 ipsis esset in manu, amore
 suo securè vterentur, sed
 vigiles obseruarent, ad si
 gnum ac seram oculis nun
 quam conniuentibus, neque
 vsquam dimotis semper in
 tuentes: abundè magnum
 fructum arbitantes, non
 quòd ipsis fruendi facultas
 adesset, sed quòd nemini
 fruendi copiam facerent, nò

αὐτῶν παρομένων, ἢ φησὶν
 τούτων, καὶ τὸ λεωνότατον αὐ-
 τὸς ἡλοιοποιῶτων ἀγνοῦν-
 ταν ἢ ὡς κατὰ μέρος οἰκίτης, ἢ
 οἰκονόμου, ἢ παυδορίφ' ἡμι-
 σιῶν παθραῶς ἡμπαροῖκοι
 ἢ λαοδράμονα ἢ ἀνέρας οὐ
 διατότιον, πῶς ἀμαυρόν τι ἢ
 μικροσομορ λυχνίδιον, ἢ δι-
 ψαλίον βρυμίδιον, ἢ πα-
 ρυπηῖον ἰάσας ὡς τόνους.
 πῶς ἔτι ἐκ ἀδύτου, πᾶσαι μὲν
 οὐ ταῦτα ἀτιθάδα, νῦν ἢ ὡς
 Τίμωνι τὰ ἰναντία ἱπικαλῆναι
 πλ. καὶ νῦν ἔτι τὰ ληθῆ ἔξει-
 τάσις, ἀμφὸς ἡ ἰδύογα δό-
 ξα ποιῆν τὸ τι ἢ Τίμωνος τὸ
 πᾶν ἢ ἀναμνησθῶν, ἀμυλῆς
 ἢ ἐκ ἰννοῖδον, ὡς ἐμὲ ἀκότως
 ἀρ δλοκίῳ τὸς πρὸς αὐτὸν ἀσ-
 αλον ἐν θύραις, καὶ σκότω φη-
 δάσθουτας, ὅπως αὐτὸς πᾶν
 τῶν ἢ ἡροῖδον, καὶ ἡμιμυλῆς,
 καὶ ἡμυλῆς ἢ ἐπιμυλῆς
 υῖος, ὅτι πῶς ἡμυλῆς αὐτὸς,
 ὅτι ἄς τὸ πῶς ἡμυλῆς,
 ὡς μὲν δὲ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὴν
 ἀνοῦ-

istos, qui parcerent, asserua-
 rentq; & (quod esse absur-
 dissimum) ipsi quidem sibi
 subiraberent, vererenturq;
 contingere: non intelligerent
 autem fore ut aut sceleratis-
 simus famulus, aut dispensa-
 tor, aut liberorū pædagogus
 furum subiret, ludibrio ha-
 biurus infelicem & mama-
 bilem herum, quem postea
 sinat ad fuliginosam, & o-
 ris angusti lucernulam, ac
 siticulosum seipulum usu-
 ris inuigilare. Quid itaq;
 annōn iniquum, quum hæc
 quondam in usaueris, nunc
 in Timone diuersa his cri-
 minari? PLV. Atqui si rem
 verè perpenderis, vtrumque
 me iurè facere iudicabis.
 Nam & Timonis ista nimia
 lenitas, negligentia potius,
 haud beneuolentia studiūq;
 quod ad me pertinet, meri-
 τὸ videatur. At è diuerso,
 qui me ostijs ac tenebris
 inelsum seruabant id a-

gentes, quo scilicet crassior saginaciorq; ac vehementer cor-
 pulentia onussum euaderem: quum interim neq; ipsi continge-
 rent, neq; in lucem producerent, ne vel aspiceret à quopiam

ἀνοήτους ἐνόμισον ἐν, καὶ ὕβρι-
 σάς, ἀδίκων ἀδικουῦντά με ὑπὸ
 σέθεν δαίμονις κατὰ σάουπον-
 τας, ἔτι ἐλότας, ὡς μετὰ μι-
 κρῶν ἀπίστων ἀμάρτιν ἔτι
 δαίμονων με κατὰ λιπὸν ὄσθ.
 ἔτ' ὁλοῦ κένους, ἔτι τὸ πᾶν
 πλεῖον ἄς με τὸς ἰσπανῶ,
 ἀμὰ τὸς ὄπρ' ἀείδων ἄς με
 πρὸν ἐπιθύειν ἄς με πρᾶγματι,
 καὶ μὴτε ἀφ' ἑομύνης τοπαρᾶ-
 παν, μὴτε πένελο μύνης τὸ ὄλον.
 σκόπει ἔθ' ὅ σέ, πένε τὸ Διὸς,
 ἔτις νόμος γήμας ζωῶνα νέ-
 αρ, καὶ καλλῶ ἐπὶ τὰ μὴτε φυ-
 λάσθαι, μὴτε ἰσλοτυπὸν τὸ πα-
 ράπαν, ἀφ' ἑομύνης ἢ βασιλεῦ ἐν-
 θα ἄν ἐθέλοι νόμισον καὶ μὴ ἢ
 μίερα, καὶ ξωῶνα τοῖς βολο-
 μύνοις, καὶ ἀμάρτιν ἢ ἀπᾶς
 ζοι μοιχουθῆναι μύνης ἀνοίγων
 τὰς θύρας, καὶ μαρποῦντων, καὶ
 πάντας ἐπ' αὐτῶν καλλῶ,
 ἀρα ὁ τοῖς ἔθ' ἔθ' ἀφ' ἑομύνης
 ἀμὰ σὺ γέ, ὅ σέ, τὸ φάος
 ἀμ, ἔρα καὶ τὸς πομπάνις. ἢ
 δέ τιτ' ἐμπαιρῶν ἐλευθέρων
 ζωῶνα ἄς πλὴν οἰνίαν νό-
 μῳ παρ

hos dementes & contume-
 liosos in me iudicabā, quip-
 pe qui me nihil commertum
 tot in vinculis cogere sitū
 carieq; putrescere: haud in-
 telligentes, quò mox demi-
 grent, me alij cuipiā, cui for-
 tuna fauerit, relicturni. Nec
 hos igiur probo, sed ne il-
 los quidē qui nimium facile
 mihi manus admouent: sed
 qui (quod est optimum) me-
 dioeritate vianur, vti nec
 profus absineant, neque
 penitus profundant. Etsi nim
 illud per Iouem cōsidera Iu-
 piter: A Si quis vbi puella-
 lam & formosam lege du-
 xisset vxorē, postea neq; obs-
 feruet, nec ulla omnino ze-
 lotyria prosequatur: videli-
 cet sinens illā noctu atq; in-
 terdiu quòcunq; libitum sit
 ire, & quicūq; voluissent, eū
 ea habere rem, vel produ-
 cat potius vltro vt adulte-
 retur, fores aperies prostitui-
 turusq;, & quoslibet ad illā
 inuitans, num hic amare vi-

debitur? Profectò hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui saepe-
 numero amorem senseris. Rursum si ingenuam lege domum

μα παραλάβωρ ἐπ' ἀρότω
 παίδωρ γνησίωρ, ὃ ἢ μίττ' ἀδ-
 τὸς προσάποιτο ἀνμάας ἢ λι-
 λῆς παρθένω, μίττ' ἄλλω προσ-
 βλέπωρ ἐπιπέτοι, ἀγούρω ἢ ἢ
 εἶραρ κατὰ κέρας παρθε-
 νόοι, ἢ ταῦτα ἱρᾶν φάσκωρ,
 ἢ δὴλ' ὄρ' ἄπ' ἢ χέρας, ἢ ἢ
 Ἐρκὸς ἐκτὶ γυγκῆας, ἢ ἢ ὄφθαλ-
 μῶν ἰσοδιδυκῶν, ἢ ἢ ὄπως
 ὁ οὐτός ὁ παραπαίωρ δόξωρ
 ἄρ, δέωρ παιδοποιεῖωρ, ἢ ἢ ἢ
 λαύωρ τὸ γάμωρ, κατὰ μαρ-
 τωρ ἐν πρῶσσορ ἔτω καὶ ἐπὶ
 ρασωρ λόρωρ, κατὰ πρ' ἱερῶν
 ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 πάντὸς τὸ βίωρ; ταῦτα καὶ αὐ-
 τὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἑνίωρ μὲν
 ἀτίμωρ λακτισθῶν ὃ καὶ λα-
 φροσῶν ὃ, καὶ ἕξαντλήμωρ
 ὃ, ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 σιγματίας φρατίωρ ἢ ἢ ἢ
 δημῶν ὃ. Ζ. τί αὖ ἀγανακτῆς
 κατ' αὐτῶν; διδύοσι ἢ ἢ
 ἄμφω κατὰ τὸ δινλω.
 οἱ μὲν ὡσπερ ὁ Τάνταλ' ὃ
 ἀποδοὶ καὶ ἀγασοὶ, καὶ ξηροὶ
 τὸ σῶμα, ἐπιχειλῶτόν μόνωρ
 ὃ χεν-
 γίας λυμν? Alteri quidem dum B Tantalī in morem neque
 bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant
 auro:

deducat, vii liberos legitī-
 mos progneret, ceterum
 nec ipse contingat florentem
 etate decoramq; virginem,
 nec alium sinat aspicerē, sed
 inclusam, orbā, sterilemq; in
 perpetua virginate conti-
 neat, idq; prae amore se faces-
 re praedicet. Et hunc quidem
 praeferat, pallore, corpore ex
 hausto, oculis refugis, num
 fieri potis est ut huiusmodi
 non desipere videatur? qui-
 pe qui quum liberis oportue-
 rit operam dare, fruiq; conc-
 iugio, puellam adeo formo-
 sam atq; amabilem sinat ea
 marcescere per omnem vi-
 tam, tanquam Cereri sacer-
 dotem alens. Huiusmodi et
 ipse indignè fero, cum a nō-
 nullis ignominiosè eador
 calcibus, lamiorq; atq; exa-
 heurior: a nonnullis contra
 perinde ut stigmaticus fugi-
 tiuus cōpedibus vincior. IV.
 Quid est autē quodd aduer-
 sus illos indignēris, quando-
 quidem vtriq; paxnas egres-

ἄλλο χρυσία οἱ ἴ, λαθάρηρ ὁ Φι-
 ρεύς, ἀπ' ἧ φάρυγγ' ἔτι πρὸ
 φιλῶ πρὸ ἀρπηγῶν ἀφαιρέσθαι.
 ἀλλ' ἀπίθι ἡδὴ σωφρονέειρα
 παραπολὸν ἔτι Τιμόνι ἐνταῦθ'
 ῥῆθ'. πλ. ἐκείν' ἔρ' ὅτε
 παύσειαι ὡσπερ ἐν λοφίνῳ τε-
 τρυπημένος, πρὶν ὅπως ἐσρυν-
 θῆαι μετὰ τὸ σποδῆν ἐξαυ-
 λῶν, φθάσαι βολῶν' ἔτι
 ἐπὶ ῥῶλῶν, καὶ πῆραν τῆ' ἄε-
 σπιδῶν, ἐπικλύσω αὐτόν, ὡς
 ἐστ' ἔτι Δαναΐδων πίδαρ ὕδρο.
 φορήσασ μοι δοκῶ, καὶ μάττω
 ἐπαντήσῃ, ἢ λύτῃς μὴ εἶ,
 γοντ' ἔτι ἀπ' ἄπρην ἐσρυνῶ,
 σχ' ἄδὸν ἐκρυθησύνῃς ἢ ἐπὶ-
 ρῆοντ'. ὅπως ἐν ῥύτερον τὸ
 πῆρ πλὴν ἐκρυθῆν λελυθὸς
 τῷ πίδαρ, καὶ ἀκόλοντ' ἢ ἐξο-
 ρῆσ'. Ζ. ἔκοι' ἂ μὴ ἐμφρά-
 ξηται τὸ λελυθὸς τῷ πίδαρ, καὶ
 ἐστ' ὅτ' ἀπαξ ἀναπλησθῆσθαι,
 ἐκρυθῆσθ' ἐν βραχὺ σῶ,
 ῥῆδῆος ἐν ῥύσει πλὴν ἀποθῆ-
 ραν αὐθῆς, καὶ πλὴν ἀκρυθῆσθαι
 ἐν ἧ τρυγί τῷ πίδαρ. ἀλλ'
 ἀπίθι ἡδὴ, καὶ πωλίσει αὐ-
 τόν. οὐδ' ἐμὲ μνησο, ὡς ῥῆμ',
 ἐπανῶν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειρ τὸς
 Κύκλωπας ἐν τῆς Αἴτης,
 ἴπως

auro: alteri verò, dum his
 C ceu Phineo cibos Har-
 pyiæ ipsi è faucibus eripiūt,
 Sed abi iam, Timone multo
 posthac vsurus cordatiore.
 PLV. Anille aliquando de-
 sinet me ceu D foraminoso
 cophino, priusquam omnino
 influxerim, data opera ex-
 háurire, quasi conetur occu-
 pare quo minus influā: veri-
 tus ne si copiosius infundar,
 ipsum vndis obruam? Quo
 fit, ut in Danaidūm doliū a-
 quam mihi videar allaturus,
 frustra q̄ infusus, vase non
 continente liquorē: imò prius
 propemodū effuso quod in-
 fluit, quàm influxerit. Adeò
 latus doli hiatu ad effusio-
 nē, ac liber exitus. IV. Pro-
 inde nisi hiatum istum obtu-
 rauerit, perpetuāq̄ perstil-
 lationem sistere siuduerit, te
 propediem effuso, facile
 rursum sagum ὅ λignonem in
 doli fecere reperiet. Sed inte-
 rim abite, atq̄ illū diuitem
 reddite. At tu Mercuri fac
 memineris, ut rediēs Cyclo-
 pas ex Aetmatecū adducas,
 8 5 quo

ὅπως τὸν λαβραῖον ἀκονίσαν
 τὸν ἵππον ἀσώσωσιν, ὡς ἔδη γε
 τεθιγγυῖς αὐτῷ Διυσομένη.
 Ερ. προσηύθη, ὦ πλῆτε, τί ἔτε
 ἴσασαί ται; ἰληκθῆς μὲν, ὃ γυν
 νάδα, ὃ τυρλὸς μόνον, ἀπὸ
 τῆς χαλδῆς ἄν. πλ. ἐκ ἀδ' ἔτε, ὦ Ερ
 μή, ἀπὸ ὀπότε μὲν ἀπὶ παρὰ
 τίνα, πεμψθείς ὑπὸ τῷ Διὸς,
 ἐκ οἴδ' ὅπως βραδύς ἔμι καὶ
 χαλδῆς ἀμφοτέροισ, ὡς μόλις
 τελευτῶ ἐπὶ τὸ τέρμα περὶ γρά
 σαντι. ὦ ἴνιστε τῷ περὶ μύθου
 τῷ ὀπότε μὲν ἀπὸ παρὰ πλεονα
 δει, πλῆτων ὄψα, πολὺ τῶν
 ὀρῶν ὠκύτερον, ἅμα γοῦν
 ἔπιδεν ἢ ὑσπληγξ, ἡδὲ ἠδὲ
 ἀνακρυφίμοι υφικηκῶς, ὡς
 περιπιδύσας τὸ στάδιον, ὅθ
 ἰδόντων ἴνιστε τῶν θεατῶν.
 Ερ. ἐκ ἀληθῆ ταῦτα φησ.
 ἐγὼ δὲ καὶ πομπὴς ἄρ' ἀπῆν
 ἔχοιμι σοί, χθῆς μὲν ὅθ' ὄβο
 λὸν ὡς πρίαδα βρόχου
 ἰσηκῶτας, ἄφρο δὲ τιμρον
 πλοσίε, καὶ πολυτελῆς, ἐπὶ
 δασκοῦ (σῶ) οὐς ἐξελάνουτας,
 οἷς

ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri
 ne obolus quidem erat quo restim emerent, qui hodie repena
 te diuites facti, splendide viuunt: albis quadrigis vehantur,
 quibus

quo fulmen cuspede restitu,
 ta resarciant. Nam eo do.
 bis acuminato opus fuerit.
 MER. Eamus Plute. Quid
 hoc? Num claudicas? Equi.
 demignorabam, ὃ pracla.
 re, te non E caecum modò,
 verùm etiam claudum esse.
 PLV. Atqui non hoc mihi
 perpetuum, Mercuri: verùm
 si quando proficiscor à Ioue
 missus ad quempià, tum nes
 scio quo pacto tardus sum,
 F ὦ viroque claudus pede,
 iia ut aegre ad metàm pertin
 gere queam: sene nonnun
 quam interim factò, qui me
 operiebarur. Porro quum
 discedendum est, alatum vi
 debis, multò auibus celerior
 rem. Vnde fit, ut vix iam a
 moto repagulo, ego iam
 præcoms voce victor pro
 nuncier, saltu stadium trans
 mensus, ne videntibus qui
 dem aliquoties spectato
 ribus. MER. At ista qui
 dem haud vera narras, imò

οἷς δὲ ἡδὺν ὄντι ἄρ' ἔτι ὡς
 ποτὲ, καὶ ὅμως πορφύροι, καὶ χρυ-
 σόχρουν περιέρχουσαι, δὲ αὐ-
 τοῖσι πιδόντων οἰμαι ὅτι μὴ ὀ-
 ναρ πιδόντων. Πλὴν ἑτεροῖον ἔτι
 εἶναι, ὃ ἐρμῆ, καὶ ἐχέτω ἑμαυτῶ
 ποσὶ βαδίζω τότε, δὲ ὁ Ζεὺς,
 ἀπ' ὃ Πλάτων ἀρξάνη με
 παρ' αὐτῶς, ἄτε πλεῖστον ὄντος, καὶ
 μεγαλόδωρον, καὶ αὐτῶς ὄντος
 ἀγνοῖ καὶ ὡς δὲ ὀματι, ἐπαδὰρ
 ζῶντων κελικιδίων δὲ με
 παρ' ἑτέρων πρὸς ἑτέρον, ἐς δὲ ἐλ-
 ζορ ἐμ' ἀλόντων με, καὶ κατα-
 στήμινα ἄρ' ἀμφὸς μετακομίζουσι.
 καὶ ὁ πρὸς νεκρῶς ἐν σκοτεινῶ
 πρὸς τῆς οἰκίας πρόκειται, ἄρ' ἔτι
 τὰ γόνατα παλαιῶν τῆ ὀβύνη
 σκεπόμενοι, περιμάχουσι
 τοῦς γαλαῶς, ἐμὲ δὲ οἱ ἐπεπύ-
 φαντες, ἐν τῆ ἀγορᾷ περι-
 μένουσι κελικιδίων, ἄσπερ
 τῶν κελικιδίων προσπιτομέ-
 νων περιγρότων οἱ μοσχοί.
 ἐπαδὰρ δὲ τὸ σήμερον ἀφαι-
 ρεῖται, καὶ τὸ λῆνον ἐν τρυ-
 βῆ, καὶ ἡ δὲ ἐλτὸ ἀνοχθῆ, καὶ
 ἀνακην-

quibus ante ne asellus quiddam
 suppeditarit. Itamē purpu-
 rati, aurumq; manibus ge-
 stantes obambulant: qui ne
 ipsi quidem, opinor, credere
 possunt, qui & per somnium
 diuites sint. PLV. Isthac
 alia res est, Mercuri. Neque
 enim tum meis ipsis ingre-
 dior pedibus: nec à Ioue, sed
 à Diue ad istos transmittor:
 qui, & ipse nimirum opum
 largitor est, ac magna do-
 nans: id quod ipso etiam no-
 mine declarat. Itaq; quoties
 est mihi ab alio ad alium
 demigrandum, in tabellas
 injiciunt me, ac diligenter
 obsignantes, sarcinæ in mo-
 rem sublatum transportant.
 Interea defunctus ille alia
 cubi in adium tenebricosa
 parte iacet, vetere linteo in
 genua iniecto testus, de
 quo feles digladiantur.
 Porro qui me sperauerant
 obtinere, in foro operi-
 untur, hiantes non aliter
 quam hirundinem aduo-
 lantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est,
 & lineus ille funiculus incisus, apertaque tabella, iamq;

ἀνακρηχθῆ μὲν ὁ λαὸς δι-
 σπότους, ἢ τοὶ συγγῆς τις, ἢ
 λέονας, ἢ κατατύραν οὐκίτης,
 ἐκ παιδικῶν τῶν τιμῶν, ἢ ἐπι-
 μῆθ' ἔτι πᾶν γνάθον, ἐν τῇ
 ποικίλῳ ἢ παρὰ δαπῶν ἢ
 δονῶν, ἄς ἡδὺ ἕξαρθ' ἀρ-
 ἰστῆτος ἀνὸς μίγα τὸ μι-
 θωμα ὁ γυνῶνθ' ἀρὰ δῶν
 ἐκᾶνθ' ἢ, ὅς τις ἀρῆ ἢ ποτὲ, ἀρ
 πασάθῳθ' μὲν ἀνὸν δατῶ,
 ἐν τῇ φέρων, ἀντὶ τῆς τῶν
 εἰν ἢ Δρόμιονθ' ἢ Τίβιν, Με-
 γακλῆς, ἢ Μεγαβύςθ' ἢ Πρω-
 τάρχῳ μίτονομαθῆς, τὸς
 μιάτῳ λυχνότας ἐνάως ἄς
 ἀπὸ κλῆς ἀρβῆτορῆς κατα-
 πῶν, ἀπὸ κλῆς ἀρβῆτορῆς τὸ πρῶ-
 θθ' οἱθ' ἀντὸς ὁ θυῶνθ' ἐν-
 μυχῶθ' ἢ γυλῶνς διέφυγῶν, ἐν
 ἐλίον τὸ δέλεαρ κατὰ τῶν
 ὁ δέλεαρ ἀρβῆτορῆς ἐς
 ἐμὲ ἀπερόκαθ' καὶ παρῶ-
 δαθ' ἢ ἀνθρωπῶθ', ἔτι
 πᾶν πῶν πῶν πῶν, καὶ ἢ
 πασάθῳθ' ἢ μασίξαι τις,
 ὄρθιον ἐφῆς τὸ ὅς, καὶ ἢ μν-
 ῶνα, ὡστὲρ τὸ ἀνάνθρωπον
 πῶσ-

riam dum horrescit, & si quis præteriens loro increpet, ar-
 rectis stet auribus : quiq; pistrinum perinde vii templum
 adoret:

nouus dominus pronūciatus
 est, siue cognatus quispiam,
 siue adulator, siue seruulus
 obsecrans, qui puerili obse-
 quo fauorē emeruerit, etiam
 tum mento subrafo, pro va-
 rijs et opiparis voluptatibus,
 quas illi iam exoleuis suppe-
 ditauerat, ingens scilicet
 præmium ferens generosus
 quisquis ille tandem fuerit,
 nonnunquam me ipsi cū ta-
 bellis arreptum fugiens ap-
 portat, cōmutato nomine, ut
 qui modò Pyrrhias, aut
 Dromo, aut Tibius: iam Me-
 gacles, aut Megabyzus, aut
 Protarchus appelletur. Cæ-
 terū illos ne quicquam hid-
 tes, seq; mutuum intuentes
 relinquit, ac verū luctū agē-
 tes, quòd eiusindoi H thyn-
 nus ex intimo sagena sinu sit
 elapsus, qui non parū magnā
 escam deuorârît. At hic re-
 pentē totus in me irruens, ho-
 mo vitæ mundioris atq; ele-
 gantioris rudis, pingui illo-
 tāq; cute, qui compedes es-

προσκωμῶν, ἔκ τ' ἰσορροπίας ἔτι
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀπὸ τῶς τ'
 ἐλαθέρας ὑδέϊσε, ἢ τῶς ὁμο-
 δόκους μασιγοῖ, ἀπὸ τῶν ὁμο-
 εἰ ἢ αὐτῶν τὰ τοιαῦτα ἔξισυν ἄ-
 κρις ἄν ἢ ἐς πορνιδιον τι ἐμ-
 πουῶν, ἢ ἰπποτροφίας ἐπὶ θυμῆ-
 σας, ἢ λούαξι παραδὸς ἰαυτῶν
 ὁμύουσι, ἢ μὲν ἐν μορφότι-
 ρον ἢ Νιρέως εἶν' αὐτόν, ἐν-
 γνῆστρον ἢ Κίερον ἢ Κό-
 δρο, αὐτῶν τῶν ὁμοδύουσι, ἢ
 πλοσιῶν τῶν ὁμοδύουσι Κροί-
 σων ἐκείνου, ἐν ἀκαρῆ τῶ
 κρόνῳ ἄσθλι ἢ ἐκείν τὰ ἰαυτῶν
 ὁμύουσι ἐν πομῶν ἰπποτροφίας ἢ
 ἀρπαγῶν ἢ πανεργιῶν σὺν ἰ-
 λυμῆα. Ερ. αὐτὰ πῶς χεῖρον
 φῆς τὰ γινόμενα ὁπόταν ἂν
 οὐδ' αὐτόπῳ βαδίσῃς, πῶς
 ἔτω τυφλὸς ἄν ἐνείσκει
 πλὴν ὁδόν; ἢ πῶς ἰσχυρῶς
 σκεῖς, ἐφ' ὅς ἄν σὶ ὁ Σαῦς ἀπ-
 σείη, λείνας εἶν' τῶ πλο-
 τῶν ἄξις; π. οἷα γὰρ ἐνεί-
 σκεται, οἷ τινὲς εἶσι; Ερ. μὰ
 τὸ Δία ὃ πᾶν. ὃ γὰρ Αὐ-
 σείδην καταλιπὼν, ἰπποτρι-
 κῶ καὶ Καμῖα πῶσκει, καὶ
 MER. Per Iouem haudquaquam. Neq; enim alioqui Aristi-
 des præterito, ad Hipponicum & Calliam accessissem, tum

adoret: non est deinceps toles-
 randus ijs quibuscū viuit. ve-
 rum & ingenuos afficit con-
 tumelia, & conseruos flagris
 cædit, experiens num sibi
 quocq; similia liceant, donec
 aut scortulo cuipiā irruitus,
 aut equorum aledorū studio
 capius, aut adulatoribus ses-
 se permittens deierantibus
 Nireo formosiorē ess., 1 Ces-
 crope Codrove generosio-
 ren., & callidiorē Vlysse, vntū
 autem vel sedecim pariter
 Cræsis opulentiorē, momēto
 temporis semel profundat in-
 felix, quæ minutatim multiis
 ex periurijs, rapinis, flagi-
 tijs fuerant collecta. MER.
 Ista fermè sic habent vii nar-
 ras: verum vbi tuis ipsius in-
 grederis pedibus, qui tandē,
 cæcus quū sis, viam inuenire
 soles? Aut qui dignoscis ad
 quosnam Iupiter te mise-
 rit, dignos illi visos quā
 diuinijs abundant? P. L. E-
 nimvero credis me reperi-
 re istos, ad quos mittor?

ἡ ἀποδοῖς ἀλλοτρίων, ὅθεν
 ὁ βολὴ ἀξίως. ὡς δὲ ἀπὸ τί
 πρῶτης καταπεμφθῆς, πλ. ἄνω
 ἢ κάτω πλανῶμαι κεινοσῶν,
 ὅστις ἄν λάθῃ τινὶ ἱμνοσῶν.
 ὁ δὲ ὅστις ἄν πρῶτος μοι κειτυ-
 γῆ, ἀπαγῶν ἐχθρῶν ἢ Ἐρμῆ
 ἐπὶ τῷ παραλήγω τῷ κέρλεος
 πεισιμῶν. Ἐρ. ἐν οὐδ' ἐξηπά-
 τησαὶ ὁ Ζεὺς οἰόμενος κατὰ
 τὰ ἄνω δροσιῶτα πλοτίζην,
 ὅσος ἄν οἴηται ἢ πλοτίζην ἀξίως;
 πλ. ἢ μάλα δεικνύσθαι ὅτι
 ὅς γε τυφλὸν ὄντα ἔειπε, ἔ-
 πιμπερ ἀναζητήσῃσα διουσι-
 ρτορ ὅτα χεῖμα, καὶ προπομπῆ
 ἰκλινοῦσθαι τῷ βίῳ, ὅπερ ἔσθ' ὁ
 Λυγκεύς ἄν ἐξέσθαι ῥαδίως,
 ἀμαρτῶν ὅτα καὶ μικρῶν ὄν.
 τοιαυτῶν ἄτι ἢ ἢ ἀγαθῶν ὄντι-
 γων ὄταρ, πονηρῶν δὲ πλε-
 ὶων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἰτα.
 χόλυον ῥαδίως ἢ τὸς τοῖσιν ἰμ-
 πεισῶν κειρῶν ἢ Ἐρμῆ ὄταρ
 πῶς αἰσῶν. Ἐρ. ἔτα πῶς ἰτα
 δὲν κατὰ τὸν αἰσῶν, ῥαδίως
 φάσθαι ἐν ἔσθαι καὶ ὄσθαι;
 Πλ. ὁ ξυ-

obtineant : oberrans facile in huiusmodi mortales incur-
 ro, ac retibus illorum illigor. M E R. At qui sit, ut quo-
 nies eos deseris, celeriter aufugias, quum viæ sis ignarus?

PLV.

ad alios Athenienses homines
 ne obolo quidem astimados.
 Cæterum quid facit, quando
 quid es emissus? P L V. Sur-
 sum ac deorsum circumcur-
 sans oberro, donec impru-
 dens in quempiam incurrero.
 hic autem quisquis ille sit, qui
 forte primus me nactus sit,
 abducit ac possidet, te Mer-
 curi pro lucro præter spem
 obiecto venerans atq; adorans
 M E R. Num ergo fallitur
 Jupiter, qui quidem credat ex
 ipsius animi sententia ditari
 abs te hos, quos ille dignos
 existimari qui ditescerent?

P L. Et iure quidem optimo
 fallitur, ò bone: quippe qui
 cum me ea cū esse nō ignoret,
 emittat vestigatum rem vs-
 que adeò reperiū difficile, et
 iam olimè vita sublatam, quā
 ne Lynceus quidē facile in-
 ueniret: quæ nimirum adeò
 obscura sit, ac minuta. Itaque
 cum rari sint boni, impro-
 bi porrò in ciuitatibus omnia

Πλ. ὄξυδερκὺς τότε πῶς ἢ ἀρ-
 τίπυς γίνομαι πρὸς μόνον τὸν
 καιρὸν τ' οὐχ ἄλλο. Ερμ. ἔτι δὴ
 μοι ἢ τὸ ἀποκείναι, πῶς τυ-
 φλὸς ἄρ' (ἄριστος γάρ) ἢ πρὸ-
 σίτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τῶν
 σκελοῖν, ὁσάυτ' ἐρασὰς ἔχεις,
 ὥστε πάντας ἀφελίπην εἰς
 σέ, ἢ τυχόντας μὴ εὐδαιμο-
 νίην οἰεῖσθαι, εἰ δὲ ἀφ' ἑσέων,
 ἐκ ἀνέχεσθαι βούλῃ; οἶδα
 γὰρ τινας ἐν οὐλίγῃσιν αὐτ' ἔγω-
 σον δυνέστωτας ὄντας, ὥστε καὶ
 εἰς βαθυκήτητα πόντον φέρον-
 τιν ἄρ' ἴψαυ αὐτῶν, καὶ περὶ
 πρῶν καιρῶν ἠλιθιάτων, ἔπι-
 ρᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σέ, ὅτι
 περὶ ἐδὲ πλὴν ἀρχὴν ἔώρας αὐ-
 τῶν. πλὴν ἀπὸ αὐτῶν ἄρ', εὐ-
 οἶδα, ὅτι ὁμολογήσας, εἴ τι
 ξυμῆς σου, ἡδονὴν ἴδαν αὐ-
 τῶν, ἐρωμηνῶ τῶν ἐπιμεμῆ-
 νότασιν. πλ. οἶα γὰρ τῶν οἴσιν
 εἰμι, ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χαλδῶν, ἢ
 τυφλῶν, ἢ ὄρα ἅμα μοι πρόσσε-
 ραι. Ερ. ἀπὸ πᾶσιν, ὃ πλῆτε, εἴ
 μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες
 εἰσὶν. ἢ τυφλοὶ, ὃ αἰεὶ
 ἀπὸ ἡ ἀνομοῖα, καὶ ἡ ἀπάτη,
 ἀπὸρ

ci sumi. PL. Haud cæci quæ, ὁ ὀπτιμῆ; περὶ M. Inscitia errorque
 (que

PLV. Tum demum acutum
 cerno, pedibusque valeo, ubi
 ad fugam tempus inuitat.
 MER. Iam illud quoque mi-
 hi responde: qui fit, ut cum sit
 oculis captus (dicendum enim
 est) præterea pallidus, po-
 stremo claudus, tam multos
 habeas amantes, ad eod̄ vi o-
 mnes in te defigant oculos: &
 si potiantur, felices videan-
 tur: sin frustra tentent, non susti-
 neant diuere? Ex his equidē
 non paucos noui, qui sic per-
 diuē te amārint, L. ut se aëreo
 è scopulo piscofi in aquoris
 alta præcipites abiecerint,
 rati fastidiri sese abs te, pro-
 pterea quod illos nullo pa-
 elo respexisses. Quanquam
 fat scio, tu quoque fateberis, si
 quo modo tibi ipsi nouus es,
 furere istos, qui eiusmodi a-
 more sunt dementati. PLV.
 At enim credis me, qualis
 sum, talem istū videri: nempe
 claudum aut cæcum, aut si
 quid aliud adest mihi vitij?
 MER. Quidni ὁ Pluie?
 nisi fortē & ipsi omnes cæ-

ἀπερ νῦν ἡσυχασίᾳ πάντα,
 ἱστοκίβιστον αὐτὸς, ἔτι δὲ καὶ
 αὐτὸς ὡς μὴ παρ' ἅπαντα ἀ-
 μορφος ἔστω, πρὸς ἅπαντα πει-
 θεῖμαι ὅτι ἱρασιμώτατον, διὰ
 χρῶν, ἢ λιθοκόμητον, ἢ ποι-
 κλῆταιν δὲ ἐν ἴσχυράντων αὐτοῖς.
 οἱ δὲ αὐτὸ πρόσωπον μίσηται ὁ-
 ρῶν τὸ ἡμῶν ὅτι ἱρῶσι, ἢ ἀπό-
 λωστοῖσι μὴ ἐν ἴσχυράντων, ὡς ἐ-
 γὼ τις αὐτοῖς ὄνομα ὀργυμνῶ-
 στας ἐπὶ δίδξι με, δεικνῶν ὡς κα-
 τὰ τὴν ἰστοκίβιστον ἂν αὐτὸ, ἀμυδρῶν
 τούτων τὰ τιμῶν αὐτῶν, ἢ ἱρῶν
 τῶν ἀντιθέτων καὶ ἀμόρφων
 πραγματῶν. Ἐρ. τί δὲν ἢ ἐν αὐτῶ
 ἢ δὲ ὅτι πλεῖστον γυμνασίου, καὶ
 τὸ πρὸς ἅπαντα αὐτὸ πρὸς θεῖμα
 νοί, ἔτι ἱστοκίβιστον ἢ ἢ τὸ
 ἀφανῆται αὐτὸς, ὅτι πρὸς ἅπαντα
 τὸν ἡσυχασίᾳ ἢ τὸ πρὸς ἅπαντα
 πρόσωπον; ὁ γὰρ δὲ καὶ τότε
 ἀγνοῶν ἂν αὐτὸς, ὡς ἐπὶ ἱστο-
 κίβιστον ἢ ἐν μορφῶσι δὲ ἱρῶν, ἐν ὁδοῦ
 τὰ πάντα ὄροντας. πλ. ἐν
 ὁδοῖσι, ὅτι Ἐρμῆ, καὶ πρὸς τὸ
 μοι σωματῶν ἵσταται. Ἐρ. τὰ
 ποῖα; πλ. ἐπαδῶν τις ἐντυ-
 χῶν

PLV. Ad id non parum multae res, ὁ Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. MER. Quae nam? PLVT. Simulatque qui
 me

(quae nunc occupant omnia)
 illis offundunt tenebras. Ad-
 haec ipse quoque ne per omnia
 deformis sim, persona vehe-
 menter amabili tectus inau-
 ratus gemmi quoque picturata, ac
 versicoloribus amictus eis
 occurro: at illi rati sese natis-
 ui vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, dispe-
 reuntque, nisi potiantur. Quid
 si quis me toto corpore rea-
 nudatum illis ostenderit, du-
 bio procul futurum sit, ut se
 ipsi damnent, qui tantopere
 caecutierint ad amantes res
 neuti quam amandas, ac factas.

MER. Quid ergo? postea
 quam eo peruenitum est, ut iam
 diuites euaserint, iamque per-
 sonam sibi circumposuerint,
 rursum falluntur? Atleō ut
 si quis illis detrahere con-
 tur, penē caput potius quam
 personam abijciant? Neque
 enim verisimile est etiam
 eum illos ignorare, auro
 bracteatum esse formam, qui
 incus cuncta inspexerint.

ἄρ' ἔπρωτον, ἀναπλάσας τὴν
 θύραν ἀσβεχίται με, οὐμπα.
 ραίσιρ χίται μετ' ἐμὲ λαθὼν
 ὁ τύφ' ὅ, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ με-
 γαλωχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ
 ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἅμα ἅλλα
 μυρία. Ἐπὶ δὲ τῶν πάντων
 ἡ καταληθὴς τὴν ψυχὴν, θαν-
 μάξια τε τὰ ἑθάρμασα, καὶ ὁ α-
 ρέγεται τῶν φρονιῶν. Ἐξ μὲ
 τῶν πάντων ἐκείνων πατέρα
 τῶν ἀσκλητηθῶν λακῶν
 τίθηται, διορφοροῦμενον ἐπ'
 αὐτῶν. καὶ πάντα πρότερον
 πάθει ἄν, ἢ ἐμὲ πέλασθε
 ἰσομέναν ἄν. Ερμ. ὡς δ'
 ἡ εἴ' ἃ ἂ πῶτε, καὶ ὀλιθῆ-
 ρος, καὶ δυσκάνυτ' ὅ, καὶ
 εἰσφρονιῶν; ἑθάρμασαν ἀντι-
 λαθὼν παρεχόμενον βιβίααν'
 ἀν' ὅσπερ ἐγγίλας, ἢ οἱ ὀ-
 φεις, εἰς τ' ἀκρίτων φραπ-
 τῶας, ἐν οἷσα ὄπως ἡ σφίγια
 δ' ἔμπαλιρ ἐξ ἄλλης τε, καὶ
 ἐνλαθῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγχι-
 σρα ἡπεφύκτα ἐξ ἅπαντ'
 τῶ σάματ' ἔχουσα, πησιά-
 σαντας ἐν θύς ἔχουσα καὶ μὴ
 ἔχουσα ῥαδίως ἀρνηθῆναι. Πλ.
 ἀπὸ μὲταξὺ ἡδὴ φηναρῶντας
 ἡμᾶς πρῶμα ἢ μικρὸν διέ-
 λαθῆ.

me primūm nactus est, aper-
 tis foribus exceperit elancu-
 lum unā N meū introit elat-
 tio, recordia, iactantia, mol-
 licies, violentia, dolus, atq; a-
 lia item innumerabilia: à qui-
 bus omnibus posteaquam est
 animus occupatus, iam ad-
 miratur quæ neuquam sunt
 admirada, et appetit ea quæ
 sunt fugienda, meq; cunctiorū
 illorum quæ introierant ma-
 lorū patrem stupet; illorum
 satellitio vallatum: quiduis
 potius passurus, quàm vi-
 me compellatur reiicere.
 MÉR. Ut leuis ac lubricus
 es Pluie, retentu difficilis,
 ac fugax, neq; ullam præbens
 ansam certam quo pressus
 teneare: sed nescio quomo-
 do anguillarum ac serpen-
 tum in morem inter dignos
 elaberis. At è diuerso pau-
 pertas, viscosa, pressu fa-
 cilis, totoq; corpore mille
 uncōs gerit hamos, ut qui
 tetigerunt, illic hæreant,
 nec facile queant auelli.
 Verūm in creta dum nuga-
 mur, rem haud parua omi-
 simus.

λαθ. Ερ. Ἰὸ ποίρω; ὅτι τὴν Θυ-
 σαυρόν ἐκ ἐπιγαγομίθια, οὐ-
 περ ἔσθ' ἀμάριον, πλ. θάρσος ἴσ-
 τος γινέσκαι, ἢ τῆ γὰρ αὐτὴ κατὰ
 πάπυρον, ἀνέρομαι παρ' ἡμᾶς,
 ἐπισκήψας ἐνδορ μὲν ἐπι-
 κλεισάμενον τῷ θυραυ, ἀνοί-
 γανθ' ἀμύθρῳ, ἢ μὴ μὲν ἀ-
 κούου βούσαντ' Ερ. ἐκδρ ἐπι-
 βάνωμ' ἢ ἄλλ' ἢ ἀπικῆς. καὶ
 μοι ἐπὶ χόρῳ Ερ. τῆς χλαμύ-
 ρου, ὄχις ἄρ' πῶς τῷ ἴσχα-
 τῶν ἀφίκομαι πλ. ἢ ποίης,
 ἢ ἱερμῆ, χερσασωρ, ἐπὶ λῶ-
 γ' ἀπλῆς με, Υπερβολὴ τῶ-
 ρα, ἢ Κλέωνι ἐμπυόμεναι πει-
 νοσῶν. ἀπὸ τίς ὁ ψόφ' οὐ-
 τὸς ὄσθ', καθάπερ σιδήρου πῶς
 λῖθου; Ερ. ὁ Τιμων ὁ δὲ σιδή-
 ρου πλῆστον ὄσθρον, καὶ ἴσθ-
 λῖθον γυθῖον. καὶ αὐτὸ, καὶ ἢ
 πρῶτα πᾶσι, καὶ ὁ πόν' ἴ-
 κῆν' ἢ ἰατρικῆς ἀ, καὶ ἢ ὁ-
 φία, καὶ ἢ ἀνθία, καὶ ὁ δὲ ἴ-
 τ' ὄχλ' ἢ τῶν ἰσθ' ἢ λι-
 μῶ ταπλομῶν ἀπάντων,
 πολὺ ἀμείνους τ' ὄσθ' δορυφῶ-
 ρων. πλ. τί ὄσθ' ἐκ ἀπαθ' ἀπό-
 μεθα, ὡς ἱερμῆ, τῶν ταχίστω;
 ἢ ἴσθ'

tellites. PL. Quin igitur quam ocysimè discedimus, Mercuri?

Neq;

simus. PLV. Quā? MER. Nempē quia Thefsaurum non adduxerimus, quo vel in primis erat opus. PLV. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, iussūq; intus manere foribus occlusis, neq; cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Iam igitur Atticam ad eam. Tu me cōsequitor chlamydi adherens, donec extremam vitam attigerimus. PLV. Recte facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrant in Hyperbolum aut Cleonē incidere. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MER. Timon hic est, qui proximè montanum & peatricosum fodit solum. Pape: adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atq; id genus aliorum turba: quorū omniū agmen Fames cogit, longè præstantius quàm cui sine Jas

ὁ ἦρ ἄρ τι ἡμῶς δρᾶσαι μὴ ἀ-
 ἰόλορον πῆς ἀνδρᾶ ἐπὶ ταλι-
 κῶτε στρατοπέδῳ περιτοχημῆ-
 νορ. Ερ. ἄπῳς ἔδοξε ὧ Διί, μὴ
 ἀφ' ἑλπίων οὐδ'. Πεν. ποῖ ἔβω
 ἀπαρῆς, ὃ ἀργαφόντα, χερα-
 γωρῶν. Ερ. ἐπὶ Ἰουὶ ἤ Τιμωνα
 ἐπέμψθη μὴ ἐπὶ τῷ Διῷς. Πεν.
 οὐδ' Πλῶ. Ὁ ἐπὶ Τιμωνα, ὁπῶ-
 τε αὐτ' ἐχθ' λαπῶς ἔχουσα ἐπὶ
 ἢ κρυφῶς παραλαβῶσα, Ἰουὶ οἱ
 παραδῶσα, τῇ ἑφίᾳ μὴ ὧ πῶ-
 νοφ, γυνῶν ἀνδρᾶ κ' ποικῶ ἄ-
 ξιον ἐπέδραξας ὅπως ἀρα ἐν κᾶ-
 ταφρόνῃ. Ὁ ὑμῖν πινῖα δο-
 κῶ, μὴ ἐναδλίη. Ὁ, ὡδ' ὁ μόν-
 νορ κ' ἡμα ἄχον, ἀφαιρῶ δ' ἐ-
 με ἀκείδῳ πῆς ἀρτιλῶ ἔξερ-
 γασμῶν. Ἰν' αὐθις ὁ πλῶ. Ὁ
 παραλαβῶν αὐτ', ὕδρα κ' ἡ
 τύφῳ ἐχθ' ἰσῆσας ὁμοίον ὧ
 πάλαι μάλα θακῶρ, κ' ἄχον-
 υῖ κ' ἀνόνητον ἀφφῆνας,
 ἀφ' ἧ πάλιν ἡμοὶ ῥάκ. Ὁ
 ἡδὴ γ' ἐν νηυσὶν ἔσθ' Ερ. ἔδοξε
 ταῦτα, ὃ πινῖα, ὧ Διί. Πεν.
 ἀπ' ἀρχομαι, κ' ὑμῶς δ', ὃ
 πῶν, κ' ἑφίᾳ, κ' οἱ ποιοί,
 ἀνοη.

culus? MER. Sic, ὁ Paupertas, Ioui placitum est. PAV.
 Equidem abeo:at vos, Labor & Sapientia, reliquiq;
 h 2 consequi-

Neq; enim vllum operæ pre-
 cium fecerimus cum homine
 eiusmodi vallato exercitu.

MER. Secus visum est Ioui:
 quare ne metu deterreamur.

PAV. Quod hunc nunc Argi-
 cida manu abducis? MER.

Ad hunc Timonem, ad quæ à
 Ioue sumus ire iussi. PAV.

Itane rursum Pluius ad Ti-
 monem, posteaquæ ego hunc

antea delicijs malè corruptiū
 suscepi, cōmendansq; Sapien-

tia & Labori, strenuū, mul-
 tiq; precij virum reddidi?

Adeone despicienda, iniu-
 riæq; idonea vobis Pauper-

tas iudicor, ut hunc, quæ
 mihi unica erat possessio, e-

ripiatis, iam exactissima cu-
 ra ad virtutem exculiū? O ut

Pluius hic, vbi denuò susce-
 perit, per contumeliam & ar-

rogantiam illi manu iniecta,
 talem reddiderit: qualis erat

dudum, mollem & ignavum,
 ac recordem: rursum mi-

hi restituat, vbi iam ni-
 hili factus erit, & rejz-

ἀκολουθεῖτέ μοι. οὐτ' ἄρα
 εἰσὶν αἱ οἶον μὲ οὐρανὸν ἀπλάει-
 ψαι, ἀγαθὸν σωτηριῶν καὶ δι-
 δασκαλῶν τ' αἰείων, ἢ σωθῆναι,
 ὅτι μὲν δὲ τὸ σῶμα, ἐρῶ μὲν
 ὅτι πλεονάζω μὴ δι' ἡλιόθεν,
 ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πᾶσι αὐτῷ
 ἀπὸ θλίψεως. τὰ δὲ περιττὰ καὶ
 ποικίλα ταῦτα, ὡς περὶ ἐστὶν ἀλ-
 λότρια ἐποναμβάνων. Ερ. ἀ-
 πέρχονται. ἡμεῖς δὲ περὶ οἴων
 αὐτῶν. Τί τινὸς ἐστὶ, ὃ κατάρ-
 ζεις; ἢ τί βολόωνοι δι' ἑσὺν ἡκέτι
 ἀνδρῶν ἐργάτων ἢ μισθοφόρον
 ἐνοχλοῦντες; ἀν. ὃ χάροντες
 αἵπερ, μιᾶρὸν πάντων οὐτων.
 ἔγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα
 βράκων τοῖς βόλοις ἢ τοῖς λι-
 θοῖς συντήσω. Ερ. μηδ' αὖτως,
 ὃ Τίμων, μὴ βέλεις, ὃ γὰρ ἀν-
 θρώπων οὐτως βαλεῖς, ἀν. ἔγὼ
 μὴ ἐρμῆς εἰμι, οὐτ' ὅτι πᾶ-
 ρ' ἔπειθε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπαύει-
 σαι τ' ὑχῶν. ὡς ἀγαθὴ τῶ-
 κη δεχῆ τὸν ὄλθον, ἀπρᾶς
 τ' ὄνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμώ-
 ξιδεῖ ἢ δὴ, καὶ ὡς θεοὶ οὐτως,
 ὡς παρ'. πάντας γὰρ ἅμα καὶ
 θεῶς

consequimini me. Porro hic
 breui cognosceat, qualis in se
 fuerim, quam nunc relinquet:
 nempe adiutrix bona, & rez-
 rum optimarum doctrix: qui,
 cum donec habuit commer-
 cium, sano corpore, valentiq;
 animo perseveravit, virilem
 exigens vitam, & ad sese re-
 spiciens: superuacua autem
 & vulgaria ista, aliena, ita
 ut sunt, existimans. MER.
 Discedunt illi, nos ad eum a-
 deamus. TIM. P. Quinam
 estis, ὃ scelesti? aut qua gra-
 tia huc aduenistis, homini
 operario mercenarioq; ne-
 gocium exhibituri? Ver-
 rum haudquaquam leti a-
 bibitis, scelesti ut estis om-
 nes: nam ego vos illico
 glebis & saxis petitos com-
 minuam. MER. Nequa-
 quam, ὃ Timon, ne ferito:
 neque enim feries mortales:
 verum ego sum Mercu-
 rius, hic Plutus. Misit nos
 Iupiter, votis tuis exauditis.

Quare, quod bene verat,
 opes accipe, desistes à laboribus. TIM. Atqui vos iam plora-
 ueritis, etiamsi dū sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes
 eunt

θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τὸν
 ζῶντι δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἀρ' ἔ
 κ' ἐπιτίψαι μοι δοκῶ τῆ δι-
 κρίσει. Πλὴν ἀπίστω, ὃ Βερμύ,
 πρὸς τὸ Διὸς μεγαλοχολῶν γῆρ
 ὃ ἀνθρώπων ὅτι μετρίως μοι δο-
 κῆ, μὴ τι λακόν ἀπέλθω προ-
 λαβόν. Βρ. μηδὲν σκαδόν, ὃ
 Τίμων. ἀλλὰ τὸ πάνυ τῷ
 ἄγειον, καὶ τραχὺ καταβα-
 λῶν, προτάνας τὰ χεῖρε, λάμ-
 βανς πλὴν ἀγαθῶν τύχων, καὶ
 πλεῖστα πάλην, καὶ ἰδίᾳ ἀδωκῶν
 τὰ πρῶτα, καὶ κερδοῦσα ἄχα-
 εῖσιν ἐκείνων, μόνον αὐτὸς
 ἐνδοξαμόνων. Τίμη δὲ ἄνθρωπων
 δόξα, μὴ ἐνοχλῆτέ μοι, ἰνα-
 νὸς ἐμοὶ πλεῖστον ἢ δίκαια,
 τὰ δὲ ἅπαντα ἐνδοξαμόνεσσι
 εἰμι, μηδὲν μοι πηλοσάσθω
 τῶ. Ερ. ἔγωγος, ὃ Τάρ, ἀπαν-
 θρώπων : τόνδε φέρω Διὶ μύ-
 θον ἀπλῶς τε, κρατερὸν τε,
 καὶ μὴ ἐκδὸς ἢ μισάνθρω-
 πον μὴ εἶνά σε, ἴσαῦτα ἅπ-
 αῦτων λαυὰ πικρονότα μι-
 σόθων δὲ μηδὲ μῶς, ἔγωγος
 ἐπιμελεζόμενος σε τῶν θεῶν.

Τίμ.

gnain te commississent : deos odio te prosequi, nequaquam
 erat consentaneum, quum illi tantopere tui curam agant.

h 3

T I M .

tum deos, tum homines. Sed
 hunc cæcū, quisquis hic fue-
 rit, mihi ceruū est ligone im-
 pacto comminuere. PLV.
 Abeamus per Iouē, Mercu-
 ri, quandoquidem hic homo
 mihi videtur non mediocri-
 ter insanire : ne malo quo-
 piam accepto, discedam.
 MER. Ne quid ferociter
 Timon: quin exue potius pe-
 nitus istam ferocitate, aspe-
 ritatemque, ac manibus obuijs
 excipe bonā fortunam. Rur-
 sum diues esto, rursum A-
 themensium princeps : et
 ingratos illos despicio,
 quum solus florebis, T I M.
 Nihil mihi vobis est opus :
 ne obturbare : sat opum mi-
 hi ligo. præterea fortuna-
 tissimus sum, si nemo pro-
 pius ad me accesserit. MER
 Adeone quæso inhumanis-
 ter? Hac ego sæua Iouire-
 fero, atque immania dicta
 Atqui par erat forsitan
 homines tibi haberi inui-
 sos, ut qui tam multa indis-

Τιμ. ἀπὸ τοῦ Ἰδίου Ἐρμῆ, καὶ τοῦ
 Διὸς, πλὴν χάριτος καὶ ἐπιμελείας.
 τοῦτον δὲ τὸν πλοῦτον ἐν ἄρ' ἡσ-
 βοιοι. Ἐρμ. τί δὴ; Τιμ. ὅτι καὶ
 πάλαι μνησίων λακῶν μοι αὐ-
 τὸ οὗτος κατέστη, ἡλόαξί τε
 καὶ παραδός, καὶ ἐπίδολος ἐπα-
 γαλῶν, καὶ μισθὸς ἐπιχεύρας, καὶ
 ἀδυναθεία λατρεύρας, καὶ
 ἐπιφθονοῦ ἀρφύρας, τέλει δὲ
 ἀφ' ἧς λατρεῖται ἕως ἀπί-
 στος καὶ πεδαιτικῶς ἢ βλάτιση
 ἢ πρὸς τὸν νόμον καὶ ἀνθρώπων
 κατὰ τοὺς κατασκευάσασα, καὶ
 μετ' ἀληθείας καὶ ἀρρήσας
 πρὸς τοὺς νόμους, τὰ τε ἀναγκῶς
 λαμβάνοντι παρέχει, καὶ τὰ
 πολλῶν ἐκείνων καταφρο-
 σῆν' ἐπαίδων, καὶ αὐτὸ ἐμοῦ
 τὰς ἐπιπέδας ἀπαρτίσασά μοι
 ἔβρι, καὶ ἀλέξασθ' ὅσιν ἡ
 ἀπὸ τῶν ἰδίων, ὅν' ὅτι ἡλόαξ
 θωπῶν, οὐτε ἀνοκράτης
 θωπῶν, ἀλλ' ἄλλος παροξυθής,
 ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψυφοροῦ-
 σας, ἔτ' ἄλλ' ἐπιθελοῦσας,
 ἀφ' ἧς δι' αὐτῶν ἄρ' ἔρρωμι-
 ν' ἔτι γὰρ ἐπὶ τὸν νόμον,
 τοῦτον

nator suffragiorum auctor, neque tyrannus intensus in-
 diis queat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem,

dicitur

TIM. At tibi Mercuri, Io-
 niq, quod me respicitis, plu-
 rimā equidē habeo gratiam:
 ceterum hunc Plutū nequas
 quā recepero. MER. Quid
 ita? TIM. Quoniam pridē
 Q. innumerabilium malorū
 hic mihi fui auctor, quū me
 assentatoribus proderet, in-
 fidiatores in me inuitaret,
 conflaret odium, illecebris
 corrumpere, inuidiā ob-
 noxiū redderet: deniq; quum
 me aded perfidē ac prodi-
 toriē destituerit. Contra
 R Paupertas optima me la-
 boribus viro dignissimis
 exercens, mecumq; verē
 liberē conuiuens, & quibus
 opus erat, s suppediavi la-
 boranti, et vulgaria ista do-
 cuit contemnerē: effectūq; ut
 mihi vitæ spes omnis ex me-
 ipso penderet, demonstrans
 quæ nam essent opes verē
 meæ: nempe quas neq; adu-
 lator assentans, neque syc-
 phanta minitans, neque plea-
 bes irritata, neque concio-

τῶν δὲ τῶν ἀγροῦν φιδουόνας ἐν
 γὰρ ὅμῳ ὅ, ἐδὲ ὅρῳ τῶν ἐν
 ἄσει λακῶν, ἰκανὰ καὶ διαρ-
 κῆ ἔχῳ τὰ ἀλφίτα παρὰ τὸ δι-
 πέλει. ὡς παλίνορομ ὅ ἀπι-
 θι. ὡ ἐρμῆ, τὸ πλῆθὸν ἀπαγα-
 γῶν ὅ Διὸς. ἔμοι τὸ ἰκανὸν
 λῶ πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν
 οἰμῶσιν ποιεῖσαι. Ερ. μὴ δα-
 μῶς. ὡ γὰρ. ἔ ἔδὲ πάντων ἄ-
 σιν ἐπιτύθειο πῆς οἰμῶν λῶ
 ἀνδρῶν τὰ ὄργια ταῦτα, καὶ
 μισρακίᾳ δὲ καὶ τὸν πλοῦτον
 παράλαβι. ἔβι ἀπόβλητὰ ἔ-
 σι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τὸ Διός.
 πλῆ, βέλαι, ὡ Τίμων, Δικαιο-
 λαχίωμα πρὸς σὶ; ἢ χαλε-
 πῶν μοι λήγοντι. Τίμ λήγι.
 μὴ μακρὰν μὲν τοι, μὴ δὲ μ-
 τὰ πλοῖμα, ὡς πρὸ οἱ ἐπί-
 τεύλοισι ῥήτορ. ἀνέξομα γὰρ
 σὶ ὄλγια λήγοντα ὅτ τὸ ἐρμῆ
 τῶν τοι. πλ. ἔχῳ μὲν τι ἴσως
 καὶ μακρὰ ἀπέμ, ἔτω πολ-
 λὰ ἔνθ ὅτ λατρηγορῶν.
 τα, ὁμοῦ ὄρα, ἔ τι σὶ, ὡς φῆς,
 ἡδίστηκα, ὅς τῶν μὲ ἡδίστων
 ἀπάν-

centem. PLV. Atqui multis tibi potius erat dicendum, tot
 nominibus abs te accusato. T Attamen vide, num qua in re
 te, quemadmodum ais, læserim: qui quidem dulcissimarum

dum hunc agellum gnauiter
 exerceo, neque quicquam eorum
 que sunt in ciuitate maiorum
 aspicio, abunde magnum et
 sufficientem victum mihi ligo
 suppeditat. Quare tu Mer-
 curi, quam venisti viam rea-
 metiens, recurre, vna tecum
 Plutum abducens ad Iouem.
 Illud mihi sat fuerit, si effe-
 cerit ut omnes mortales per
 omne aetate eiulent. MER.
 Nequaquam, o bone, neque es-
 nim omnes ad eiulandum sunt
 accommodi. Quin tu iracundus
 da pueriliisque ista missa fa-
 ce, ac Plutū excipe, non sunt
 reuocanda munera que a
 Ioue proficiscuntur. PLV.
 Vm' Timon, ut contra te
 partes defendam meas? an
 grauius feres si quid dixe-
 ro? TIM. Dixit, ne multis
 tamen: neque cum proce-
 nnijs, quemadmodum perdi-
 tissimi isti solent orato-
 res. nam huius Mercurij
 gratia te feram paucis di-
 cendum.

ἀπάντων ἀτιός σοι κατ' ἔστω,
 τιμῆς, ἢ προσηρίας, ἢ σεφάνων
 ἢ τ' ἄλλης προφῆς, πικρόδαικτος
 δὲ σοι ἢ ἀοιδίμος δὲ ἐμὲ ἡ-
 σθα, καὶ μετὰ πένθασος. ἢ δὲ τι
 χαλιπὸρ ἐκ τ' ἡολάκων πίπου-
 θας, ἀκούει τ' ἐν τῷ σοι. μάμου
 ἢ αὐτὸς ἡδίκημα, τ' ἔν τῷ σὺ,
 διότι με ὄντας ἀτίμως ὑπέβαλ-
 λες ἀνδράσι καταράοις, ἐπαι-
 νῶσι, ἢ κατὰ γοντῶσι ἢ πάν-
 τα πρόπορ ἐπιθελοῦσι μοι. ἢ
 τό γε τελευταῖον ἔρηθα, ὡς
 προδεδάκασιν τὸ ναυτίον δὲ
 αὐτὸς ἀγκυλοσάμι σοι πάντα
 πρόπορ ἀπληθὲς ἔν τῷ σὺ, καὶ
 ἐπὶ λαοῦ ἐξωδὸς τῆς οὐ-
 κίας. σοι καὶ οὐδὲ ἀντὶ μαλα-
 κῆς χλαμῆδ' ἢ τῶν τῶ πλὴν
 εὐφθέρων ἢ τιμιωτάτη σοι
 πρὸς ἀπείθεσθαι, ὡς μάρ-
 τυς ὁ ἑρμῆς ἰδοῖ, ὡς ἰκ-
 θονορ τ' Δία μὴδ' ἡκερ πα-
 ρὰ σὺ, ὅτω θυροφῶς μοι προ-
 σπληνέμεθρον. Ερ. ἀμὰ νῦν
 ὄρας, ὡ πλῆτε, οἱ τ' ἡδὲ γὰρ
 ἡγῆται, ὡς θαρρῶν ξυωδία
 τριβί

quarumq; rerum tibi extite-
 rim auctor, opifexq; aucto-
 ritatis, praesidentia, coronarum,
 aliarum item voluptatum. Mea
 opera conspicuus eras, celebris,
 obsequandus. Caterum si quis mole-
 sti ab adulatoribus accidit,
 non mihi potes imputare: quin
 ipse magis abstesum affectus
 contumelia, propterea quod me
 tam ignominiose viris illis execra-
 tis suppeditaris, qui te miraban-
 tur, ac praestigis dementaban-
 tur, mihiq; modis omnibus in-
 sidias struebant. Porro quod
 extremo loco dixisti, te à me
 prodiū desertumq; fuisse: istud
 criminis in te possum retorquere,
 quoniam ipse sum modis omnibus
 à te reiectus, praecipue exactus
 ex adibus. Unde pro molli chla-
 myde sagū istud charissima
 tibi Paupertas circumposuit.
 Itaq; testis est mihi hic Mercurius,
 quantopere Ioanem orauerim ne
 ad te venirem, qui tam hostiliter
 esses in me debacchatus. MER. At
 nunc vides, Plute, in cuiusmodi
 hominem sit commutatus. Proinde
 audaciter cum illo consuetudinera

τρεῖς αὐτῶν καὶ σὺ μὲν σκεπτε, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάραγε τῇ δικίμῃ ὑπακούσας ἡδὲ ἰμβούβῳ τῷ Γε. Τιμ. πωτέον, ὃ Ἐρμῆ, καὶ αὐτὸς ἐστὶ πλουτιέον. τί ἦρ' ἄν ἡ πόλις θοί τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ Βιολογῶν; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷα μὲ πρόματ' ἀμύχανα τὸν λαοδοξίμονα, ὃς ἄξει νῦν ἀδαιμονίστα διὰ γὰρ, χυτὸν ἀφ' ὧ τῶν λήψομαι ἐστὶν ἀδίκῃς, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέχομαι. Ἐρ' ἴσθθι, ὃ Τιμόν, δι' ἐμὲ καὶ εἰ χαλεπὸν ἔζω, καὶ ἐν οἷσιν ὄσιν, ὅπως οἱ ἑλλανδοὶ κέρνοι διαβροῦσιν ὑπὸ τῷ φθόγῳ. ἐγὼ δ' ἵππερ πλὴν Αἴτυλῳ, ἐστὶ ἔρανον ἀναπύσσομαι. πλ. ὃ ἢ ἀπελίνυσθ, ὡς δοκῆ. τιμώρομαι ἦρ' ἡ ἐπίσιξ τ' ἡ πλερῶν. σὺ δὲ αὐτῶν πειρίμει, ἀναπύσας γὰρ Γε τὸν θησαυρὸν ἀπὸ τῶν. μάλλον δὲ πᾶσι σέφειμι θησαυρὸν χυτῶν, ὑπακούων Τιμόνι τῶν, καὶ πᾶσασι σέφει ἀνελίθ. σκεπτε, ὃ Τιμόν, βαθέας ἡ ἀταφίρον.

ferq; temet eruendum.

Fode Timon, alius impingens.

h s

Ceterum

dinem age. Tu verò fode ita ut facis. Tu interim thesaurum sub lignonem adducito. Audiet enim, si tu accersueris. T I. Parendum est, Mercuri, rursusq; diitescendum. Quid enim facias, quum dii compellant? tamen vide in quas turbas me miserum cõijcies: qui quidem quum ad hunc vsq; diem felicissimè vixerim, tantum auri repenti sum accepturus, nihil commeritus mali, tantumq; curarum suscepturus. MER. Sustine Timon mea gratia, tamen mihi graue est isthuc, atque intolerandum, quò videlicet patrones illi præ inuidia rumpantur. Ego porrò superata Aetna, in calum reuolauero. PLV. Abijt ille quidem, sicut apparet: nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu verò hic operire: siquidem digressus Theusaurum ad te transmitam. sed feri fortius. Tibi loquor auri thesauri, Timoni huic audiens esto, of

ἔγω δ' ἔμην ὑποσώμαα. τί
 ἄγε δὴ, ὦ Δίχαια, νῦν μοι
 ἐπιρρώωρ σιωπῶν, καὶ μὴ
 κωμῶν ἐκ τῷ βελθὸν τὸν θε-
 σαυρῶν ἐς τοῦ μαρτυρῆ κα-
 λουμένη. ὦ ἦν ἴσθαι, καὶ
 αἰοὶ κοριθάντων, καὶ ἐρμῆ
 ἡσθῶν, πόθεν χροσίον ἑσθῶ-
 τος ἢ ποῦ ὄντα ταῦτα ὀφεί-
 λει γοῦν, μὴ ἀνθρακας ὑρῶ
 ἀνεγρόμεν. ἀπὸ μὲν χρο-
 σίον δὲν ἐπίσημον, ἴπρου-
 θρον, βῆν, καὶ πῶν πρόσθιν
 ἀπὸ δίσκου. ὦ χροσί, ἀξίω-
 μα κωμῶν βροδῶν. εὐθῶ-
 μῶν ἢ πῦρ ἄτι εἰσπῆπας
 καὶ νύκτωρ, ἢ μὴ ἡμέραν.
 ἔλθι, ὦ φίλτατε, καὶ ἔρα-
 μιῶτατε. νῦν πάθομαι γὰρ καὶ
 Δία ποτὶ ἠνέομαι χροσίον. τίς
 ἦν ἂν ἄν πῆθῃ ἄναπλά-
 μῆσις τοῖς λόχοις ἠποδῆ-
 ξαῶ ἔτω κατὰν ἔρασι ἐστῆ
 ἢ τίς καταρρέοντα; ὦ Μί-
 δα, ἢ Κροῖον, ἢ τὰ ἐν Δελ-
 φοῖς ἀναθήματα, ὡς ἔδην ἄρα
 ἦτι ὡς πῆς Τίμωνα, καὶ τὸν
 Τίμων ὦ πλοῦτον, ὡς οὐ-
 δὲ βασιλεὺς ὦ Πρῶτον ἴσθαι.
 ὦ Δίχαι-
 νις opibus conferantur; cui ne Perfarū quidem rex par est.

Ceterum ego à vobis digres-
 dior. TIM. Age iam, dili-
 go, nunc mihi tuas vires ex-
 plica, neque desatigere dum
 ex abdito Theaurum in a-
 pertum euocaris. Hem proz-
 digiorum auctor Iupiter, a-
 mici Corybantes, V ac lucri
 fer Mercuri, vndenam aui
 tantum? Num somnium hoc
 est? Metuo ne carbones re-
 perturus sim experrectus. At
 qui aurum profectò est in si-
 gne fuluum, graue, & aspes-
 tu multo iucundissimum.
 Pulcherrima aurum faustis-
 tas mortalibus: quippe quod
 ignis in more ardes, nocetiq;
 & dies renides. Ades ò mihi
 charissimum desideratissi-
 mumq;. Nunc demum credo
 vel Iouem ipsum olim aurū
 esse factū. X Etenim que id-
 dem virgo nò exporrecto si-
 nu vsque adeò formosum a-
 motore excipiat per tegulas
 illapsum? O Mida Cræseq;
 ac munera Delphico in tem-
 plo dicata, vt nihil cratis, si-
 cum Timone, cumq; Timos
 Q ligo.

ὦ Δίεσσα, ἢ Ὀλτάτη Διφθίε
 ρα, ὑμᾶς ἢ Ὡ Πανὶ τῷ ἀνα
 θεῖναι λαλῶν. αὐτὸς δὲ ἦδη
 πᾶσιν περὶ τῶν ἰσχυρῶν
 πᾶν, πυρρίον οἰκοδομικῶν
 πᾶσιν ἢ πῆρ ἢ θησαυρῶν, μόνον
 ἔμοι ἰκανὸν ἐνδραιασθῆναι, τὸν
 αὐτὸν καὶ ταύτην ἀφ' αὐτῶν
 ἔξην μοι Δοκῶν. Διδόχῳ δὲ
 ταῦτα, ἢ νηρομοθετησῶ πῆρ
 ἢ ἐπιλοιορ βίον, ἀμιξία πῆρ
 ἀπαντας, καὶ ἀγνωσία, ἢ ἔπι
 ροψία. Ὀλτῶ δὲ ἢ ξυρῶ, ἢ ἔπι
 τᾶρ ἢ, ἢ ἔλεῖν βοιμὸς ὕδλτῶ
 πολὺς καὶ τὸ οὐκ ἔπειτα Δακρῶ
 οντα, ἢ ἔπι κρυῖσαι Διομῶν,
 πρᾶνομία, καὶ καταδυσσις ἢ
 ἔθῶν. μόνον ἢ ἢ Δίατα, καὶ
 θάπτῃ τῶν λυκοῖς. ἢ Ὀλτῶ εἰς
 Τίμων. οἱ δὲ ἄπο πάντων ἔχ
 θροῖ, ἢ ἐπίθετοι, ἢ τὸ πῆρ
 μιλλῶσά τινα αὐτῶ, μίασμα. ἢ
 ἢ τινὰ ἰδῶ μόνον, ἀφ' ἑαυ
 ἢ ἢ μέρη, ἢ ὅπως ἀνδραγμάτων
 αἰθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἢ
 μῆρ ἀβφρῆτων, ἢ μῆρ λή
 ρυκα Διχόμεθα παρ' αὐτῶν,
 μήτε σπονδᾶσ σπρδῶ μέρη. ἢ
 ἔρημια ἢ ὄρος ἔσω πῆρ αὐτῶν.

φυλῆ

mus, neq; sœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterùm
 arribules.

O'ligo sagum charissimū,
 vos huic Pani suspendi com=
 modum est. At ego quama
 maximè semotum mercatus
 agrum, iurriculaq; seruandi
 auri gratia constructa, vni
 mihi affatim vixero: sepul=
 chrum itē inibi mihi defun=
 Et parare est sententia. Hæc
 igitur decreta sunt, placia
 taq; in reliquum vitæ: seiun=
 Etio, ignorantia, fastidiū er=
 ga mortales omneis. Porro
 amicus, hospes, sodalis, aut
 ara misericordiæ, mera nus=
 ga. Tum cōmiserari lachry=
 mantem. suppeditare egenti=
 bus, iniquitas, ac morū sub=
 uersio: at vita solitaria, qua=
 lis est lupis, vnus sibi amicus
 Timon, cæteri omnes hostes,
 et insidiarum machinatores.
 Cū horum quopiam con=
 gredi, piaculum: adeo ut si
 quem aspexero duntaxat, in=
 auspiciatus sit ille dies. In
 summa, non alio nobis ha=
 beantur loco, quàm signa sa=
 xea, creāve: neque faciā=
 lem ab illis missum recipia=
 arribules.

φυλέται ἄ, ἢ φράζομαι, ἢ δη-
 μόται, καὶ ἢ παρὶς αὐτῶ, ψυ-
 χὰ καὶ ἀνοφελῆ ὀνόματα, καὶ
 ἀνοφελῶν ἀνδρῶν φιλοτιμί-
 αματα. σπαστάτω δὲ Τιμων
 μόνῳ, καὶ ἄβυστάτω ἅπαν-
 τῶν, ἢ τρυφάτω μόνῳ ἑαυ-
 τῶν, ἑοικέναι καὶ ἰπαι-
 νῶν φορτικῶν ἀπὸ γα-
 μῶν, ἢ θεοῖς θυέτω, ἢ ἀνο-
 χέτω μόνῳ ἑαυτοῦ γάτων ἢ
 ὄμορος ἰσοείων ἑαυτῶν, ἢ ἄ-
 παξ ἑαυτὸ λέξιόν, ὅτι ἀλόχ-
 θω, ἢ ἄλλῃ ἀφθάνειν, καὶ ἀ-
 ἴω σίφανον ἰωφριζιάν. καὶ
 ὄνομα ἢ ἴσω ὁ μισοάνθρωπος
 ἢ ἄλλω. ἢ πρότερον ἢ ἡνωσίμα-
 τα, ἀνσκορία, καὶ τραχύτης, ἢ
 σκαυότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπαν-
 φροσύνη. εἰ δὲ τίνα ἴδοιμι ἐρ-
 νυρὶ ἀφθαρτόμυρον, καὶ σβην
 κούα ἰκταύοντα, σίτην καὶ ἑ-
 λάφιον κατασβηνώσα. καὶ λέ-
 τίνα ἢ χαμῶν, ὁ ποταμὸς
 ἀφαιρέων, ὁ δὲ τὰς χάρας ὀρέ-
 γων, ἀντιπαδίδι ἀπεται, ὡς
 θῆρ ἢ ἴδωρ ἐπὶ λεφάντων βα-
 πτίλοντα, ὡς μὴδὲ ἀνακύνει
 ἀκωνδάν ὅτω ἢ ἀρ τὴν ἰολεῦ
 ἀπρὸς

tribules, cognati, populares,
 postremo patria ipsa, frigida
 quaedam & sterilia no-
 mina, stultorumque mortua
 lium gloriae. Solus Timon
 diuus esto: despiciat omnes:
 solus ipse se cum oblectetur,
 liber ab assentationibus, &
 onerosis laudibus. Dijs sa-
 cra faciat, & epuletur solus:
 sibi ipsi vicinus, sibi partici-
 peps, excutiens sese ab alijs.
 Ac semel decretum esto, ut
 vnus seipsum comiter acci-
 piat, si moriendum sit, aut
 necesse habeat sibi ipsi coros-
 nam admouere. Nullumque
 nomen sit dulcius, quam Mi-
 santhropi, id est, hominum,
 osoris. Morum autem notae,
 difficultas, asperitas, feritas,
 iracundia, inhumanitas.
 Quod si quem conspexero
 incendio constagrâtem, ob-
 testantem quò restinguam,
 pice oleoque restinguere. vultu-
 sum si quem flumen vndis
 abstulerit, isque manus por-
 rigens, imploret ut retinea-
 tur: hunc quoque demerso ca-
 relatu.

ἑρλάβοισιν. εἰσηγήσῃς ἢ νό-
 μον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κο-
 λυθίης, ἐπιψύχουσι τῆ ἱκκλι-
 σία Τίμων οὐ αὐτὸς, εἶπον. ταῦ-
 τα ἡμῖν διελόχθω, καὶ ἀνδρι-
 κῶς ἐμμενόμεν αὐτοῖς. πλεῖ-
 ὸν δὲ πρὶ ποτὸς ἂν ἐποιοῖ-
 σάμεν ἅσασι γυόμενα πως
 ταῦτα γνῶσθαι, διότι ἑπ-
 πλοτῶ ἀρχόντι φέρεται πρῶ-
 μα γνῶσθαι αὐτοῖς. καὶ τοῖ τῆ
 τῶ δὲ φεῖται τὰς. πανταχό-
 θεν σωθῆσαι κεινομένοι, καὶ
 πανουπῶντων, ἐν οἷσα ὄθον
 ὄσφρανόμενοι φέρονται. πότε-
 ρορ οὐδὲ ἐπιτὸν παλιν τῶν
 ἀναβάς ἀπὸ λαύω αὐτὸς τοῖς
 λήθοις ἐξ ἑπὶ δὲ ξίω ἀκροβο-
 λισόμεν; ἢ τὸ γὰρ τοῦ πα-
 ρανομίου, ἀσπαξ αὐτοῖς
 ὁμιλίῃσι, ὡς πάλιν ἀνιῶν-
 το πρῶτόμενοι; ἢ τοῖ οἷμα καὶ
 ἀμεινον. ὡς δὲ χόμει ἀνδρῶ
 αὐτὸς ἵπποσαντων. φερεῖ ἴδω
 τίς ὁ πρῶτος αὐτὸς οὗτος ὄθον;
 Γναθωνίδης ὁ ἰόλαξ, ὁ πάλιν
 ἔρανον αὐτῆ ἑντὶ μοι ὀρέξας
 τὸν βρέχον, πῶς ὄθον παρ
 ἐμοὶ ποπῆαις ἱμμηκῶς. ἀπὸ
 εἰδὲ γὰρ ἐποιοῖσιν ἀνικόμεν,
 οἰμώξεται φέρεται τῶν ἀπῶν.

Γν. ἐν

relaturus est. Hanc legem Timon tulit Echecratides Colythyensis, & concionis subscripti suffragijs idem ille Timon: Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur. Cæterum magno emerim ut id omnibus innotescat, quod opibus abundo: nam illa res illos profocauerit. Sed quid illud? Hæc, que irrepidatio? Undiq; concurrunt puluerulenti atque anhelii, haud scio unde aurum odorati. Vtrum igitur hoc conscenso colle faxis eos abigo, è sublimi deiaculans: an hæc tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congregiamur, ut magis angantur fastiditi, repulsiq;? Ita satius esse duco. Itaque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam. primus eorum iste quis est? Nempe Gnathomides adulator, qui mihi nuper cenam petenti, funem porrexit, quæ apud me sæpenuerò solida dolia vomuerit. Sed bene est quod ad me venit: non primus omnium papulabit.

GNA.

Γνα. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ
 ἐμνήσασσι Τίμων ὁ ἀγαθὸς
 ἀνδρὸς οἱ θεοί; χάρι Τίμων
 ἀμορφώτατε, καὶ ἡδυστ, καὶ
 συμποτικώτατε. Τί. νῦν καὶ
 εὐ γε, ὦ Γναθάνιδη, γυπῶν
 ἐπάντων βορῶτατε, καὶ ἀνε-
 θρώπων ἰπιτεπλώτατε. Γνα.
 ἀὰ πελοσκώμεωρ σὺ γε. ἀλ-
 λὰ πῶ τὸ συμπόσιον, ὡς και-
 νόρ τι τοῖ ἄσμα τῆ νοδιδιάν-
 τωρ διθυράμβωρ ἢ κα λομί-
 ζωρ. Τί. κα μὲν ἐλεγεῖσθε ἔ-
 ση μάλα πρὶσθῶδῶς ἰπὸ τῶν
 τυ διέκωρ. Γνα. τί τῶ; ποίησ
 ὦ Τίμων; μὲν ἴθυρομαι, ὦ Ἡρά-
 κλειδ. ἰδ, ἰδ. πεκαλοῦμαι σὲ
 πρῶματ ὅτ ἄσ Αραωρ πα-
 ρωρ. Τί. κα μὲν ἄν γε μικρὸν
 ἰπιθραδωίησ, φόνσ τάχα πῶ-
 νεκλήση με. Γναθ. μηδαμῶδῶς,
 ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ πρῶ-
 ματ ἄσαι, μικρὸν ἰπιποῶσ τῆ
 χρωσίδ. δανῶδῶς ἴσχαμῶρ
 δεῖ τὸ φαρμακωρ. Τί. ἔτι
 μνησ; Γνα. ἄπειμ, σὺ δὲ οὐ
 χαίρεισασ ὅτῶ σκαῶδῶς ἰκ χρωσῶ
 ἠθώμωρ ὅτ. Τί. τίσ οὗτόσ δῆρ
 ὁ πῶσιδωρ, ὁ ἀναφαιαντίας;
 Φιλιῶδῶ

seuus factus sis. T I. Y. Quis hic est q̄ accedit vce aluaster ille?
 Philtiades,

GNA. An non dixi Timō-
 nem virum bonum non ne-
 glecturos esse deos? Salve
 Timon formosissime, iucun-
 disime, conuiuator bellissi-
 me. T I M. Scilicet ὦ Gna-
 thonides, vulturum omnium
 edacissime, atq; hominū per-
 ditissime. GNA. Semper ti-
 bi grata dicacitas. Sed vbi
 compotatus? Nam nouam
 tibi adfero canilenam ex his
 quos nuper didici dithyrama-
 bis. T I M. Atqui elegos can-
 nes admodum miserabiles,
 ab hoc doctō ligone. GNA.
 Quid isthuc? Feris ὦ Timō?
 Attestor, ὁ Hercules. Hei,
 hei: in ius te voco apud Areo-
 pagitas, qui vulnus dederis.
 T I M. Atqui si cunctere pau-
 lisper, mox cadis me reum
 ages. GNA. Nequaquam:
 quin tu plane vulnere medea-
 re paululo auri muncto. Mi-
 nim enim in modum praes-
 sentaneum id est remedium.
 T I M. Etiā manes? GNA.
 Abeo. At tibi malē sit, qui
 quidem ex viro commodo iā

Φιλιάδης, λολάων ἀπάν-
των ὁ βέλυνφτάς. οὗτος δὲ
τὸ παρ' ἐμοῦ ἀγρόν ἔλασ λα-
βών, ἢ ἢ θυγατρὶ περὶ αὐτὸν δύο
τάλαντα μισθὸν ἔλαβον, ὅ-
ποτε ἔβουλόμην, πάντων σιω-
πῶντων, μόνος ἰσπερὶ ἔμεναι,
ἐπαμύσαμην ὅ ὀδύκτορον εἶναι
τῶν ἰδιωτῶν, ἐπεὶ δὲ νοσήτωτα
πρὸς αὐτὸν ἐδίμην, καὶ περὶ ἄλλοι
ἐπικυρίας διόμην, ὅτι, πλὴν αὐ-
τῶν ὄντων ὅτι περὶ ἔμεναι. Φιλ.
ὅτι ἀνασχωσῆς. νῦν Τιμω-
ν ἄγνωστος, νῦν Γραθωνί-
δης φίλος καὶ συμποσιῶν, ὅτι
ἔβουλόμην ἀδικαίαν ἔπεινον οὐ-
τε ἄχαις ὅτι ἄν. ἡμεῖς ὅτι οἱ
πάλαι ξυνοίκοι, ἢ ξυνοίκοι
ἢ ἀμύματα, ὅμως ἐκρίναμεν
ἔμεναι, ὡς μὴ ἰσπερὶ ἔμεναι
ἔμεναι, καὶ ὅτι ὅτι, ἢ ὅπως
τὸς μισθὸς ἔλαβον λολάων
φυλάξω, ὅτις ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης μόνον τὰ ἀδικαίαν ἔλα-
βον ὅτις ἔλαβον, ἐν
ἔτι πιστοῦ τῶν νῦν ὅτι
ἔλαβον. ὅτι ἔλαβον καὶ πο-
νηροῦ, ἢ τὰ τάλαντον ὅτι ἔλα-
βον,

φιλιades, assentatorum om-
nium execratissimus, Hic cum
a me solidum acceperit fun-
dum, tum filia in cotem ta-
lenta duo, laudationis prae-
mium, quum me canentem
reliquis silentibus omnibus
solus maiorem in modum
extulisset, deierans me vel os-
loribus magis canorum: ubi
me pridem egrotium cona-
spexisset, (nam adieram os-
raturus ut mei curam ageret)
plagas etiam egregius ille vir
impexit. PHI. O impuden-
tiam: nunc demum Timonem
agnoscitis: nunc Gnathoni-
des amicus et coniuva. E-
nimvero habet ille digna se,
quandoquidem immemor est,
atque ingratus. At nos qui
iam olim conviuetores sumus,
aequales ac populares: ta-
men modestie agimus, ne in-
silire videamur. Salve here.
Fac ut istos adultores sa-
critegos obserues, qui nuf-
quam adsunt, nisi in mensa:
praetered a coruis nihil dis-
ducerem,

μίσην, ὡς ἔχοις πῶς τὰ κατε-
 παύοντα χεῖρα, καὶ ὁδὸν ἡ-
 δὴ πηλοῦ ἡκούσας ὡς πλεῖστος
 ἐπιμαρτυρεῖται τινὰ πλῆθον. ἡνω-
 τήσῃν ταῦτα σε vs θιτή-
 σων. καὶ τὸ σὺ γὰρ ἔτα βραδύ-
 ῶν, ὁδὸν ἴσως ἀκρίβη τῶν παρ'
 ἐμὲ λόγων, ὅς καὶ τὸ Nestor
 τὸ Διὸς πρῶτος εἶπεν. Τιμ.
 ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδην. πάλιν
 ἀπὸ πρόσιδος, ὡς καὶ οἱ φιλο-
 φρονήσωμαι τῇ Δικέῃ. Φι.
 ἄνθρωποι, κατὰ γὰρ ἑλπίαν
 ἔπε τὸ ἀχρῖστον, ἀλλὰ τὰ σωμα-
 τήματα ἰσοθῆτον αὐτόν. Τι.
 ἴδο τρίτῃ οὖτος ὁ ῥήτωρ Δι-
 κέας πῶς ἐρχέται, ψευδισμῶν
 κωμῶν τῇ Δικέῃ, ἢ συγγενῆς
 ἡμῶν. οὐτῷ εἶναι λέγων. οὐτῷ
 ἐκκαὶ δέκα παρ' ἐμὲ τέλει τα
 μίαις ἡμέρας ἐπίσῃ τῇ πόλει,
 κατεδιδίκατο ἔξ, καὶ ἐδέ-
 το, ἐκ ἀπὸ δὲ, καὶ ἐδὲ ἐδὲ.
 ἔξ, ἐν ἀμύλῳ αὐτόν, ἐπειδὴ
 πάλιν ἐδὲ τῇ Ερεχθίδι φν
 καὶ ἴσως ἐμὲ τὸ θεοῦ αὐτόν, καὶ
 γὰρ πῶς ἔδοξεν αὐτῷ γινώμε-
 σον, ἐκ ἐφ' ἡμῶν ποτιπλῶ
 ὄντα μί. Δη. γὰρ ἐὼ Τιμόν,
 τὸ μίγα

poscerem, negabat se ciuem nosse me. DEM. Salve Timon,
 precipuum

ducerem; quo posses ad ea
 que velles vii, in via accipi
 te summas quasdam opes of-
 se natium. Proinde accessi
 his de rebus admoniturus te:
 quanquam tibi forsitan me
 monitore nihil erat opus,
 viro nimirum ad hoc pruden-
 ti, ut vel Nestori ipsi; si
 necesse est, consilium dare
 queas. TIM. Ita fiet Phi-
 liades; sed age accede, quod te
 ligone comiter accipiam.
 PHI. Viri, caput mihi com-
 minuum est ab hoc ingrato,
 propterea quod eum ea que
 in rem illius erant, admonui.
 TIM. Ecce tertius huc ora-
 tor Demeas se recipit, tabu-
 las dextra gestas, aitque se mi-
 hi cognatum esse. Hic vna
 die de meo Z sedecim talen-
 ta ciuitati dependit; nam da-
 natus erat, ac vinculus. at quum
 soluendo non esset, ego mi-
 fertus illum redemi. Porro
 quum illi sorte obuensisset, ut
 Erechtheidi tribui distri-
 bueret ararium, atque ego au-
 diens, id quod ad me redibat,
 precipuum

τὸ μέγα ὄφελος ἔχουσιν, τὸ ἐρρ
 σμα ἔσθλω αἰών, τὸ πρόδημα
 ἔκαστος. καὶ μὴ πάλαι σε ὁ
 δῆμιος ξυμβαλεμένη, καὶ αἰ
 βουαὶ ἀμφοτέραι πειμύσοι.
 πρότερον ἴδουσιν τὸ ψήφισμα,
 ὁ πῆρ σε γέγραφα. ἐπεὶ δὲ Τι
 μων ὁ Εὐκρατίδου κορυθαίηνος,
 ἀνὴρ ὁ μόνον λαὸς ἑξ ἄνα
 θος, ἀμὰ καὶ ἑσθλός, ὡς ἐπὶ ἀπὸ
 ἐν τῇ ἐμάσσει, παρὰ πάντα χρό
 νον ὄσπερ ἐπὶ τὰ ἀεὶ πρᾶττων
 τῶν πόλεων γυμνῆσι δὲ πύξ, καὶ
 πάλω, καὶ ὁρόμον ἐν ὀλυμπία
 μιᾷς ἡμέρας, καὶ τολέω ἄρα
 ματι, καὶ σωαείδι παθηκῆ. Τί.
 ἀπὸ δὲ ἐθεώρησε ἐγὼ πῶς
 ποτε ἀπὸ ὀλυμπία. Διὰ τί οὐκ
 θεωρήσεις ὑπεροπ. τὰ ἑαυτῶ
 τα ἵ ποτὰ πῶς ἐθεώρησε ἀμει
 νον. καὶ ἡείσασαι δὲ πῆρ τῆς
 πόλεως πῆρσι πῆρ Αἰαχά
 ρίας, καὶ ἑαυτῶσι Πιλοπον
 νησίων δὲ μοίρας. Τίμ πῶς
 ὄσπερ τὸ μὴ ἔχασ ὄπλα,
 ὁ δὲ περὶ ἄφω ἐν τῷ λαῷ
 τολέω. Διὰ. μέγιστα τὰ περὶ
 σωτῆ λῆγος, ἡμῶς δὲ ἀχάει
 σοι ἀρ

praecipuum generis tui praes
 fidium, fulcimentum Atheniensium,
 defensaculum Graeciae.

Profecto iam dudum te popu
 lus frequens & utraq; curia
 operitur. Sed prius decretum
 audi, quod de te conscripsi:

Quandoquidem Timon Eche
 cratidae filius, Colyttensis, vir
 non modo probus & integer,
 verum etiam sapiens, quan
 tum alius in Graecia nemo,
 nunquam per omnem vitam
 destitit optimè de Repub.
 mereri: ium autem in Olym
 picis vicis pugil, & lucta
 cursuq; die eodem, ad haec so
 lenni quadriga, equestriq;
 certamine. TIM. At ego ne
 spectator quidem unquam
 in Olympicis sedi. DE M.

Quid tum? spectabis post
 hac. sed ista communia ad
 di satius est. Tum anno sus
 periore apud Achaenenses
 pro Repub. fortissimè se
 gessit, & Peloponnesium
 duas acies concidit. TIM.

Qua ratione? quippe qui
 nec unquam arma gesserim, neq;
 unquam militiam dederim nom:n.

DE M. Modeste tu quidem de teipso loqueris: nos tamen in
 grati

σοι ἄν ἄνδρ' ἀμνημονούστων.
 εἴ τι δὲ καὶ ψευδέματα γράφωρ,
 καὶ συμβολάων, καὶ στρατη-
 γῶν, ὁ μικρὰ ἀφελήσῃ τὴν πό-
 λιν. ἐπὶ τοῖσι ἅπασιν διδο-
 κτῆσ' αὐτῆ Βουλή, καὶ ὡ δὲ μὲν, καὶ
 τῆς Ηλιαίας κατὰ φύλας, καὶ τοῖς
 δήμοις ἰδίᾳ, καὶ λοιπῆ πᾶσι,
 χρυσῶν ἀνασῆσαι τὸν Τίμων
 να, παρὰ τὴν ἀδελφῶν ἐν τῇ ἀ-
 κροπόλει, βεβαιώσῃ τῆς δε-
 ξτῆς ἔχοντα, καὶ ἀξίνας ἐπὶ τῆ
 λευκαῆς, καὶ σφάνθου ἐν τῇ χρυ-
 τοῖς σφάνθοις ἐπὶ τῆ, καὶ ἀνακη-
 ρυχθῆναι τὸς σφάνθος σὺ-
 μμερον διονυσίοις παραδοῖς
 λευκοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δὲ τὸν
 δὲ τῆ μμερον τὰ διονυσία. ἔ-
 πι τὴν γὰρ πλὴν Δημίας ὁ δὲ
 τῶν συγγενῶν αὐτῷ ἄχθῆναι,
 καὶ μαθητῆς αὐτῷ ἄν καὶ γὰρ
 δὲ τῶν αἰετῶν ὁ Τίμων, καὶ
 τὰ ἅμα πάντα ὅσῳσα ἄν ἐ-
 θέλοι. τῶν δὲ φησὶ τὸ ψῆ-
 φισμα. ἐγὼ δὲ οἱ καὶ τὸν
 ἰδὸν ἐβουλόμην ἀγαθῶν παρὰ
 σὲ, ὅρ' ἐπὶ τῷ σῷ νόματι Τι-
 μωνα ἀνόμανα. Τιμ. πῶς, ὦ
 Δημῖα, ὅς δὲ γράμηντας,
 ὅσα

Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem duxeris unquam,
 quantum

grati futuri sumus, nisi me-
 minerimus. Præterea in scri-
 bendis plebiscitis, & in con-
 sultationibus, & in admini-
 strandis bellis non mediocrè
 utilitatem attulisti reipub. His
 de causis omnibus visum est
 curia, plebi, magistratibus
 tribuim, plebeyi singula-
 tim, cõmuniter vniuersis, au-
 ream statuere Timonè iuxta
 Palladem in arce, fulmen
 dextera tenentè, radijs tẽpo-
 ra ambientibus: vique septem
 aureis coronis coronetur,
 hæc corona hodie in Dio-
 nysijs per tragædos nouos
 promulgentur. Siquidem ho-
 die illi Dionysia sunt agen-
 da. Dixi hoc suffragium De-
 meas orator, propterea
 quod cognatus illius pro-
 pinguis, ac discipulus eius
 sit. Nam & orator optimus
 Timon: præterea quicquid
 voluerit. Hoc igitur tibi
 suffragium. Sed et inam & fi-
 lium meum ad te pariter ad-
 duxissem, quem tuo nomine
 Timonem appellauit. TIM.

ὅσα γὰρ καὶ ἡμᾶς εἰδέναι· Δη.
 ἀμὰ γὰρ μὲν, ἢ ἢ διὰ τὸν θεὸν ἐς
 εἰκότα, καὶ παρολιπύρισμα, καὶ
 τὸ γυνυθιστόφρον (ἀρρῶν γὰρ
 ἔσαι) Τιμόνα ἠδὲν λαλῶ. Τιμ.
 ἐκ οὐδ' αὖ γαμήσας ἔτι, ὃ οὐ-
 τ'· τῆλικαὶ γὰρ παρ' ἑμὲ πᾶν
 γὰρ λαμβάνω. Δη. οἱ μοι τί
 ἔστι; τυραννίδι Τιμόν ἐπιχα-
 ρεῖς, καὶ τυφλὸς τὸς ἐλαθέρας,
 ἔκαστος γὰρ ἐλαθέρας· δὲ δ' ἀ-
 σὸς ἄρ; ἀμὰ δάσας ἐν ταχε-
 τῶ δὲ δὲν, τὰς ἀμὰ, καὶ ὅτι
 τῶ ἀκρόπολις ἐν τῆσας.
 Τιμ. ἀμ' ἐκ ἐπιπέσας, ὃ
 μιστὲς ἢ ἀκρόπολις. ὡς δὲ
 λ'· εἰ σὺκοφαντῶν. Δη. ἀμὰ
 καὶ πλοταῖς, τὸν ὀπιθόδο-
 μον διωρῶσας. Τιμ. ἢ διὰ
 ρυλῆα δὲ οὐτ'· ὡς ἀπὶ
 θανάσας καὶ ταῦτα. Δη. διω-
 ρυθιστῆα μὲν ὑστέρων, ἢ δὲ
 δ' οὐ πάντα τὰ ἐν αὐτῶ ἐ-
 ρας. Τιμ. ἐνοῶ καὶ ἀμ. λω
 λάμβαν. Δη. οἱ μοι τὸ με-
 τὰρρῶν. Τιμ. μὴ ἀκράχθι,
 ἡατοίσας γὰρ ὅτι καὶ κτίτῶ. ἐ-
 πὶ γὰρ ὅσα πᾶσα πᾶσοιμι,
 δὴ

Alteram itaq; plagam acci-
 pe. DE M. Hei scapulis meis. T I M. Ne vociferare; alioquo-
 rum tibi illida. Est enim res planè ridicula mihi acciderit,

quantum nobis & scire licuit?
 DEM. At ducā nouo meuni-
 te anno, si Deus permiserit,
 liberisq; operam dabo. Tum
 quod erit natū (erit autē ma-
 sculus) Timonē nuncupabo.

T I M. An exorem tu sis du-
 cturus, equidem haud scio,
 tanta à me plaga accepta.

DE M. Hei mihi: quid hoc
 est rei; tyrannidē Timon oc-
 ceptas; pulsasq; eos qui sunt
 ingenui, ipse nec ingenuus
 planè, nec ciuis? verūm pro-
 pediem pœnas daturus, cum
 alijs nominibus, tum quod
 arcem incenderis. T I M. At-
 qui nō conflagrauit, arx, sce-
 lesse, proinde palam est, te
 calumniatorē agere. DE M.

Verūm effoso arario diues
 effectus es. T I M. Atqui non
 effossum isthuc, vnde ne
 hæc quidem probabiliter
 abs te dicuntur. DE M. Ve-
 rum effodietur posthac. Sed
 tu interim omnia quæ in eo
 condita, possides. T I M.

Alteram itaq; plagam acci-
 pe. DE M. Hei scapulis meis. T I M. Ne vociferare; alioquo-
 rum tibi illida. Est enim res planè ridicula mihi acciderit,
 si quum

δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοί-
 ρας λατράκους ἀνοπήσας, ἕν δ'
 μαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτί-
 ψας, μάττω γὰρ ἂν ἔλω καὶ νηγι-
 κηκῶς ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλλω.
 ἀπὸ τί τῶλο, ἢ Θρασυκλῆς ὁ
 φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; ἢ μὲν ἔρ-
 ᾶται, ἢ ἐκπνέει γὰρ τὸν πό-
 γονα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατένας,
 καὶ βροχθυρόμυθος τι πῆς αὐτῷ
 ἔρχεται, τιταυῶδον βλέπων,
 ἀνασβεβημένῳ τὴν ἐπὶ τῷ
 μετώπῳ κόμην, Ἀλδοβορίας
 τις, ἢ Τέταρον, οἷος ὁ Ζεῦξις
 ἔγραψεν. οὗτος δὲ τὸ σκῆμα
 ἰσοπέδον, καὶ ἰσομήνη, καὶ τὸ βᾶ-
 ρισμα, καὶ σαφρονικὸς τῶ ἀνα-
 βολῶν, ἰσῶθρον μυσία ὅσα πρὸς ἀ-
 ριτῆς ἀντιξίων, καὶ τὴν ἰσοκλή-
 ρονταρ λατρηγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρῆς ἰπανῶν, ἰσοκλή-
 σάμην, ἢ ἀφικολὸς ἐπὶ τὸ
 δέπνον, καὶ ὁ πῶς μεζάντων
 τὴν λύνικα ὀρξίαν αὐτῶ
 (ὡς φοροτέρω δὲ χάρα μᾶλλον
 σα) λαβάντη τὸ Λύβης ὕδωρ
 ἰκπιῶν, ἰσοκλή-
 δέκνυται τοῖς ἰσοκλή-
 νοῖς λόγοις, περὶ τῶν ἰσο-
 κλή-
 σιων παρακλή-
 σιων

si quum inermis duas Lacedæ-
 moniorū acies fuderim, unū
 scelestum hominem nō pro-
 triuero. Tum frustra vicerim
 in Olympijs & pugil, & pa-
 lestrites. Sed quid hoc? ana-
 non philosophus Thrasycles
 hic est? Profecto ipseus est,
 promissa barba, subductisq;
 supercilijs, & magnum quid-
 dam secū murmurās accedit,
 β Titanicū obtuens, casariē
 per scapulas fluentem venti-
 lans, aliter quidā Boreas, aut
 Triton, quales eos Zeuxis
 depinxit. Elic habitu frugas
 lis, incesso moderatus, amicus
 Elic modestus, manē mirum
 quid multa de virtute disse-
 rit, damnans eos qui volupta-
 te capiuntur, frugalitē lau-
 dās: at tibi loquens ad cœnā ves-
 nit, puerq; ingentē illi calicē
 porrexit (meraciorē autē ma-
 ximē gaudet) perinde ut Le-
 thes aquā bibens, a diluc-
 larijs illis dissertationibus
 diuersissima quæ sunt, exhibet,
 dum milui instar praripit
 obsonia, & proximum cu-
 biso opposito arcens, men-
 tio m.

ῥύκως τὸ γένεον ἀνάπτως,
 κινηδὸν ἰμφορόμῃ, ἰπτι
 κικυφῶς, καθ' ἑνὲν ἐν ταῖς νο-
 πᾶσι πλὴν ἀρετῶν ἐδρῶσιν καὶ
 δουκῶν, ἀκείδως τὰ πρὸς βλαβῶ
 πικρῶν ἀπρῶμῶν, ὡς μηδὲ
 ὀλίγον τῷ μνηστῶν κατὰ τῶν
 ποι. μιμψίμοις, ἢ αἰ, ὡς τὸν
 πλακοῦτα ὄλον, ἢ τὸν μὴ
 υἱὸς τῶν ἀλλων λάβοι, ὅτι περ
 διχρέας καὶ ἀπληστίας ὄφρα
 μὲθυσθ, καὶ πάροιν, ἢ ἀ-
 ρχῆς ὁδῶς καὶ ὄρχησθ, ἢ μόνον,
 ἀπὸ ἀνοδοείας, καὶ ὄρχῆς πε-
 σίτι, καὶ λόγοι ποιοὶ ἐπὶ τῷ
 λυλικί, τότε δὲ καὶ μάλιστ' ἀμ-
 ρι σωφροσύνης καὶ ἰσοσμιότη-
 τος. καὶ ταῦτα φησὶν ἠδὲ ἰαβ
 τῷ ἀπράτῳ πονήρως ἔχων,
 καὶ ἀποτραυλίσεων γυλοῖ, ἢ
 τα ἔμει, ἐπὶ τῷ οἶς, καὶ τὸ
 τελευτῶον, ἀράμφοι τινὸς
 ἐμφέρονσιν αὐτὸν ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ τῆς ἀνλητῆδ, ἀμ-
 φοτέρως ἐπαλημμύον. πλὴν
 ἀλλὰ καὶ ἰνφωρ, ἐδρῶν
 τῶν πρῶτων παραχαρῆ-
 σασυ ἀν, ψάσμα, ἢ ἐνικα,
 ἢ θρα=

to interim cōdimentis opple-
 to, dum canū riu ingurgi-
 tat, prono incumbens cor-
 pore, perinde atq; in patinis
 viriutem inuenturū sese spe-
 ret: dumq; usqueadeò dili-
 gēter cannos extergit indi-
 ce digito, ut ne paululum
 quidem reliquiarū sinat ad-
 herere, nunquam nō queru-
 lus, tanquā deteriore, parte
 acceperit, vel si totam pla-
 centam aut suem solus om-
 nium accipiat: qui quidem
 edacitatis & insatiabilitatis
 est fructus, temulentus, vi-
 noq; bacchatus, non ad can-
 tum modò, saltationemq;
 verum ad conuicium usq; &
 iracundiam. Adhæc mul-
 tus inter pocula sermo (tum
 enim vel maximè) de tem-
 perantia, sobrietateq;: at-
 que ista quidem loquitur,
 quum iam à mero malè af-
 fectus, ridiculè balbutit.
 Accedit his deinde vomitus.
 Postremò, sublatum eum de
 conuiuio efferūt aliqui, am-
 babus manibus tibiae inhaerentem. Quamquam alioqui me
 obrius quidem vlli primariorum cesserit, vel mendacio,
 i 3 vel confis=

ἢ θρασύτης, ἢ φιλαργίας.
 ἀλλὰ καὶ λογαίων δεῖσά προῦτα,
 καὶ ἱστορίας κερφότατα, καὶ ἡ
 γοῖσά κενυῖται, καὶ ἡ ἀνυ-
 σιωτία παρομαρτῆ, καὶ ὅπως
 πάνθερον τὸ χεῖμα, καὶ παντα-
 γόθῳ ἀκείδης, καὶ ποικίλος ἐν-
 τλής. οἱ μάλιστα τοιγαρῶν ἐν
 αἰς μακρὰν χροὸς αὐ. τι τῆ,
 παπῶ, χροῖσι ἡμῖν θρασύ-
 τῆς. Θρα. δὲ κατὰ ταῦτα, ὁ
 Τίμων, τοῖς ποταμοῖς τοῖς ἐξ
 φῆμι, ὡς περ οἱ τῶν πᾶσιν οὐ
 τεθῆσθαι, ἀργείων καὶ χρυσοῦ,
 καὶ δέντρων πολυτελέων ἐπιπέ-
 στωδραμύνασι, πολλὰ τὴν
 λογακίαν ἐπιλαξόμενοι πῶς
 ἀνθρα, οἷον οἱ ἀποικίον, καὶ τ
 ὄντων κοινωνιόν. οἱ δὲ αὖθῃ ὡς
 μάλα ἡμεῖοι δέντρον ἰκανόν,
 ὄψον ἢ ἡδιστὸν θυμῶν, ἢ κάρ-
 διαμον, ἢ ἔμπον πρὸς αὐτὸν ὀλί-
 γον τῶν ἀνδρῶν, ποτὸν δὲ ἡ ἐν-
 νεάκρουσι. ὁ δὲ πρὸς αὐ-
 τῶν ἡς βέλα πορρὸν εἰδῶν ἄ-
 μένων. τὸ χρυσοῦν μὲν γὰρ, ὅ-
 δὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς
 ἀργαλοῖς ψφίδων μοι δονῆ.

ὁ δὲ

pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurū nihil magis
 apud me in precio est, quàm calculi qui sunt in litoribus.

Secū

vel confidentia, vel auaritia.

Quin & inter assentatores
 primastenet. Peierat prom-

ptissime, antequam impostura,
 comitatur impudentia. In

summa, prorsus admirandum
 quoddam spectaculū est, omni

ex parte exactū, varicq; ab-

solutū: proinde non euilabit
 clarius videlicet, quum sit

modestus. Quid hoc? pape-
 tandem nobis Thrasycles?

Thr. Non hoc animo ad te
 venio Timon, quo plerique

istī, qui nimirum opes admi-
 rati tuas, argenti, auri, opipa-

rorum cōuiuitorum adductū
 spe concurrunt, multaq; as-

sentatione deliniunt te: ho-
 minem videlicet simplicem,

facileq; impertiente id quod
 adest. Siquidem haud igno-

ras, offam mihi in cenam sat
 esse, tum opsonium suauis-

simum, cepe aut nasturcium:
 aut si quando lubeat lauius

epulari, pusillū salis. Porro
 potū fons Athenis noue sa-

liens uenis, suppeditat. Tum

ἄλλ' αὐτὸ χάριν ἐς ἄλλω, ὡς μὴ
 ἡσυχάσῃς σ' τὸ ἑάνισον τῷ
 ἢ ἐπιβουλότατον ἡτῆμα ἢ πλῆ-
 τος, ὁ πρῶτος πομπάνης αἰ-
 πος ἀνυμῆσαν συμφορῶν γέ,
 γρημῆς. Ἄ γάρ μοι πάθοιο,
 μάστιξ ὄλον ἄς τὴν θέλατραν
 μεταβῆς αὐτόν, ἔδην ἀναγ-
 γῶσιν ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὄντα, ἢ
 γὰρ φιλοδοφίας πῶδων ὄρων
 ἡνωμασῶ, μὴ μὲν τοῖς ἐς βᾶ-
 λος, ὡ γὰρ, ἀπ' ὄρον ἐς βυ-
 δῶνας ἐπιμῆδες ὄλιγον πρὸ τ'
 νυματῶδες γῆς, ἐμὲ ὄρων
 τὸ μόνον. εἰ δὲ μὴ τῶς βόλας,
 εἰ δὲ ἄλλον πρόπον ἀμείνω
 ἑστὶ τὰς ἐκφύδων αὐτ'
 κῆτος οἰκίας, ἢ μὲν ὄρον
 αὐτῶ ἀνῆς ἡσυχῆς ἀπασι
 τῶς δεομῆσις, ἢ μὲν πρῶτε
 θραμῆς, ὁ δὲ μὲν, ἢ δὲ τὰ
 δαυτορ. εἰ δὲ τις φιλόσοφος
 εἴη, ἡνυμοίαν ἢ τεμοίαν
 φέρων δίκαιος. ἐμοὶ δὲ
 ἑστὶ ἐν ἐμαυτῷ χάριν αὐτῶ,
 ἀπ' ἵππος μεταδῶ τῶν ἑτά-
 ρων τῶς δεομῆσις, ἡκανόρ
 ἢ τῶν τῶν πῶν πύραν ἐμπλή-
 σεσπαράσχοις, ἢ δὲ ὄντος δὲ
 μὲν δῆμιος

si modo peram hanc largitione tua expleueris: ne duos qui-

Sed tua ipsius gratia huc me
 contuli, ut ne te subuereret
 pessima ista atq; insidiosissi-
 ma res, opulētia: quippe quæ
 multis sæpenumero immēdi-
 cabiliū malorū extiterit cau-
 sa. Etenim si me audies, pos-
 eissimam opes vniuersas in
 mare præcipitabis, utpote
 quibus nihil sit opus bono
 viro, quiq; philosophia pos-
 sit opes perspicere. Ne tamen
 in altū, ὁ bone, sed ferme ad
 pubē usq; ingressus, paulō
 ultrā solū fluctibus operitū,
 me quidem vno spectante.

Quod si hoc nō vis, uite igitur
 eas potiore via ex ad-
 bus eijcito, ac ne obolū qui-
 dem tibi facias reliquū: vi-
 delicet largiens ἡς quicunq;
 opus habent, huic quinque
 drachmas, illi minā, alij ta-
 lēum. Porro si qui erit phi-
 losophus, hunc æquū est du-
 plam aut triplam ferre por-
 tionē: quanquā hoc quidem
 mihi non mea ipsius gra-
 tia postulo, sed quod amicis,
 si qui egebunt, donē: sat est,

μολίμυς χαρῶσαν ἀγινητι
 κός. ὀλιγαρχῆς ἢ μέτριον χεῖ
 ἔν τ' φιλοσοφώτα, καὶ μηδὲν
 ὑπὲρ τῶν ἄλλων φρονεῖν. Τί.
 ἰπανῶ ταῦτά σι, ὦ Θρασύ-
 κλης, πῶ γοῦν τ' ἦρας, εἰ δὲ
 κἄ, φέρῃ τῶν ὑπερλίτῶν ἰμ-
 πλίσω Ἰωνδῶν, ἐπιμηκί-
 ῆς τῆ ἀπικίμῃ. Θρα. ὦ δεικ-
 κρατία ἢ νόμοι, παρόμεθα ἄπο
 τῶ Ἰασηράτῃ ἐν ἰλαθέρῃ τῆ
 τῶ ὀκλ. Τιμ. τί ἀγαυήτης, ὦ
 γὰρ Θρασύκλης; μὴν παρα-
 κέρρομαι; ἢ μὲν ἐπιμε-
 βαλῶ χοίνας ὑπὲρ τὸ μέτρον
 τῆ παρῶ. ἀπὸ τί τῶ; ποιοί
 ξυῖερροντα. Βλεψίας ἰκάνος,
 ἢ Λάχης, ἢ Γυίφωρ, καὶ ὄλως
 τὸ σῶταγμα τῶν οἰμωζο-
 μῶν. ἄς τι ἐκ τῶν πῶ
 φραντῶν ἀνιλλῶ. τῶ Ἰδλί-
 κίμαρ ὀλίγον ἀναπαύω πά-
 λαι πικρονήτων, αὐτὸς δὲ ὅτι
 πλάστος λίδος ξυμφορῆας, ἰ-
 σιχαλασῶ πόρρωθεν αὐτῶν;
 Βλ. μὴ βέμῃ, ὦ Τιμόν, ἄ-
 πιδρ γάρ. Τί. ἀπ' οὐ ἀνα-
 μοτί γ' ὑμῶς, ἢ δ' ἄνω τρα-
 μάτων.

BLE. Ne iace Timon: abimus enim. TIM. At vos quidem
 et nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

dem modios Aegineticos ca-
 pientem. Nam et paucis con-
 tenui modestūq; cōuenit esse
 eum qui philosophatur, neq;
 quicquā plura peram cogi-
 tare. TI. Equidem ista que
 dicis, probo, Thrasycles: er-
 go, si videtur, priusquā perō
 expleam, age tibi caput op-
 plebo iuberibus, posteaquō
 ligone sum mēsus. THR. O
 libertas, ὀ leges, pulsamur
 ab impurissimo libera in ci-
 uitate! TI. Quid stomachi-
 ris ὀ bone Thrasycles? nun-
 te defraudauis? Atqui adj-
 ciam ultra mensurā chēus-
 ces quatuor. Sed quid loc
 negotij? Complures simul
 adueniunt, Blepsias ille &
 Laches, & Gmphon, breui-
 ter agmen eorum qui rapu-
 labunt. Itaq; quin ego n ru-
 pem hanc conscendo, ac li-
 gonem quidē iam dudum fa-
 tigatum, paulisper inter-
 quiescere sūo: at ipse pluri-
 mis congestis saxis, p̄icul
 eo lapidum grandine peto.

GILBER.

Timon Atheniensis, ob naturæ asperitatem cum esset inhumanus & inhospitalis, *τιμωδῆς*, id est, osor hominum dicebatur. fugiebat namque hominum congressus, præterquam vnius Alcibiadis: humanum autem genus exosus, vitam quandam inhumanam & feram sequebatur, in cibisq; non modò vulgaribus, sed etiam vtilissimis, & ab reliquis hominibus prope damnatis acquiescebat. In eius verò sepulchro erat epiraphium, quod ipse sibi dicitur fecisse, cuius sensus est talis:

Hic sum post vitam miseramq; inopemq; sepultus:

Nomen ne queras, Dñ lectòr te male perant.

De Timone ferè omnes intelligunt huc Horatij locum, 1. Serm.

ut quidam memoratur Athenis

Sordidus ac dives, populi contemnere voces

Sic solius, &c. Huiusmodi est apud Plautum Euclio.

a O IUPITER.] *Expostulatio cum Ioue, quòd hominum prauitatem & malitiam multam sinat. Aristoteles in libro de Mundo: Quum Deus, inquit, vnus sit, multa nomina habet, ab affectionibus varijs. Dicitur est enim Græcè Ζῆς, quòd, ut omnes interpretantur, vitæ dator sit, vel quòd animantibus vitas inspuit. Lactantius tamen magis placet, ut Ζῆς dicitur sit, quòd primus ex libris Saturni maribus furivm à matre subtractus vixerit. Quomodo enim, inquit, vitæ dator sit, qui vitam alium de accepit? Latine dicitur Iupiter, à iuvando, quasi iuvans pater. Appellatus est Φίλος, quòd amicitie præcessit. ἔξιος, id est, hospitalis, quem invocabam hospites, si quando hospitium violaretur. De quo Virgilius:*

Iuppiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur.

ἑταῖρος, id est, sodalitij iuris disceptator. huic Iason cum Argonautis sacra fecisse dicitur ἐπίσιος, domesticus, familiaris, Lararius. nam ἐπίσιος Jæus penates interpretatur. ἀσπαταῖος, ἀσπεομίτης, id est, fulgurator. ἀσποτομήτης, κρηαῖος, id est, fulm inator. ὄφειος, quòd esset violati iuris iurandi vindex. Huius autem Iouis Orcij ferunt eo in loco, ubi Eliorum cogebatur se-

natus, fuisse statuas effigie horrendam, quippe utraque manu fulmina tenentem: credo ut homines à periculo deterreantur. vs. *Πελδοπεπτος*, id est, nubicoga. Huius mentio est frequens apud Homerum, Hesiodum, & poetas ceteros. *εἰς Ἄστρα*, id est, grandis: *επυς*: & *βροταί*, id est, tonans, quod in ea regione quae supra nos est, nubes & tonitrua cogat, indeq; fulmina torqueat, tempestatesq; & turbines inde deferantur.

b. Quibus rebus.] A consequentibus, & exemplo. c. Salmoeneus tibi sit.] Salmoeneus Aeoli filius, regnantis quondam in Etide urbe, quae est sub Olympo monte, dum aërio ponte confectus, & superinductis curribus tonitrua imitaretur, ut propterea deus crederetur, per Iouem fulmine ictus in tartara praecipitatus est. Meminerunt huius Lucianus in *Tragopodagra*, sub finem. item in *Philopatre*, paulo post initium. & Virgilius *Aeneidos* libro 6:

Vidi & crudeles dantem Salmoeneae poenas,

Dum flammam Iouis & sonitus imitatur Olympi.

Hac fabula docuerunt poëtae, non esse emulandum, quod longa supra fortunam nostram habeatur. Sed vitam homo ille, *bombardae* (fas sit mihi nouo in re noua uti verbo) inuentor, ad generis humani exitium natus (is monachus quidam Franciscanae haeresis fuisse perhibetur, ut iam nihil malorum sine hoc hominum genere emergere ex inferis cerere scias) cum Salmoeneo fulmine, quod ipse reperit, dum flammam Iouis & sonitus imitaretur Olympi, flagrasset: primusq; in montem quempiam, seu in spaciosam aërem, impellente sulphureo puluere, igneq; tartareo consumptus fuisset, ut bombis caelum omne compleset. Nunquam prostea tot urbes diruta, tot fortia hominum corpora, illo mortis genere essent prostrata. d. Sub mandragora stertis.] *Mandragora* somnifica vis inest, adeo ut eracet etiam largiore potu, si Plinio credimus, *Historiae mundi* libro 15. Dioscorides indicat, radicem vino decoctam sumi aduersus insomnia. Datur & secandis aduersus intolerabilem cruciatum. Quin & sati immissa herba glandis vice, somnum facit. Hanc *Psychoras* *αἰσπυρὸν ψυχρῶν* appellauit, quod radix imitetur hominis formam. Vnde Columella in carmine semihominem dixit:

Quamuis

Quamuis semihominis v& sano gramine foeta
 Mandragorę pariat flores. *Vnde qui cessant in nego-
 cio sive officio, dormitant q̄; sub mandragora dormire, aut multā
 mandragoram bibisse dicuntur. Idem quoq; Lucianus inter ma-
 gnificas Demosthenis laudes, ab illo, inquit, solitos excitari A-
 thenienses, tanquā mandragora sopitos. Sic vsus Iulianus in epi-
 stola quadā ad Calixentū: ἔφασκεται τοῦδὲ πάλιν μὲν εὐποροῦ-
 γων ἐκπεπαιγῶς, id est, Anon̄ videtur multam hausisse mādra-
 goram? Vsurpat & Demosthenes in Philippica quarta: ἀλλὰ
 μὲν εὐποροῦσιν πεπαιγῶσιν ἢ πὲρ φέρεται ἀλλοῖο τοῦτοιοῦτοιοῦτοιοῦ
 αὐτοῦ πάλιν. Id est, Similes videmur his qui mandragoram bibe-
 runt, aut aliud simile pharmaciū, e Flagitia cōmittunt.] Iu-
 ris violatores aduertis. f Cūm iuuenis adhuc esses.] Ab
 antea actis. g Dignū socordia præmiū.] A consequentibus,
 & euentu. h Sedebas, cūm tibi cesaries ab illis circūton-
 deretur.] Hic proverbiali schemate ἀνευροῦσθαι τὴν πλο-
 χήν, pro ludibrio habitum, dixit Lucianus: vt annotat Eras-
 mus. Nam id lusus gratia fieri solet stupidis, vt eis non sentientibus
 cesaries circumtondeatur. Vsurpat idē Lucianus in Psen-
 domante. i Ex pauperimis diuites reddiderim.] Descen-
 dit à generali querela ad speciem. k Ad extrema redacti
 consilia.] Epilogus, per exhortationē. l Epimenidē quoq;]
 Historia de Epimenide Cretensi theologo, extat in noctibus
 Gellianis, & apud Laërtium. Is ambulando fessus, in specum
 quendam subierat, illic obdormiuit: nec experrectus est à somno
 ante exactos annos 47. Laërtius & Plinius ponunt 57.
 m Quis hic est.] Personę descriptio, & occasio dialogi.
 n Adhunc modum.] Non liberalitate, sed parsimonia
 diuitias resineri. o Atqui profectō vir.] Digressiuncula in
 Atheniensium mores & philosophos, continens excusationem
 neglecti Timonis p Hęc in causa.] Mendacium Iouis.
 q Cæterū de palponibus.] Alia excusatio, cur non sta-
 vim puniat nocentes, iocosa. r Anaxagoram.] Anaxagoras
 Clazomenius, philosophus Asiaticus, Xerxis Persarum regis
 tempore floruit, & hoc mundi atque naturę opificium ab æter-
 na mente architectatrice conditum & ordinatum esse, do-
 cuit hoc verso: Νῆς ἐστὶ Διὸς ἡγεμονίης τῶν πάντων ἄπλο.*

Quoc

Quod est: Mens eterna est. quæ gubernans omnia, omnium est causa. Quæ profectio semper laudabilis, tantum invidia sibi peperit. Athenienses ex ea ansam rapientes, eum, quem parricida talentum erat promissum, interfici voluerunt: nullam aliam ob causam, quam quod deorum urbem hac professione eum negare iudicabant. s. Quantum habet momenti.] Epiphonema, audaces atq; improbos fortunam iurare. t. Haudquaquam ad istum rediturus sum.] Hic inducitur Plutius omnia formidantem, nulliq; fidantem. Neq; verò dissimilem animi habitum opes adferunt diuitibus, cum contra paupertas secreta in vitamq; dormiat a reum. u. Quid ita non rediturus.] Detractatio Plutii, de qualitate personæ. x. Num rursus ad istum.] Est autem collatio prodigiorum & auctororum, ostendens, verè vsum diuitiarum in mediocritate utendi consistere. y. Attu mihi.] Sordidorum descriptio. z. In præsepi canis.] Vitium eodem aduersus indolentem, qui egregios codices inclusos diligenter adseruet, quos nec ipse vniquam euoluat, nec alij euoluendi faciat copiam. Extas elegans apud Græcos epigramma, in eos quis rebus suis nec utuntur, nec alijs uti patiuntur. Sic habet epigramma Latinè versum à Moro nostro:

In præsepi canis fœno nec vescitur ipse,
Nec sinit ut fœnum qui cupit edat equus.

Seruat avarus opes, opibus nec vitur ipse:

Atq; alios uti, qui cupiunt, prohibet.

A Si quis vbi puellâ.] Amplificat similitudine. B Tantalum in morem.] Tantalus Phryx ob luculentas diuitias in fabulam hominum venit, ita ut fingatur & apud inferos simile quidam pati, cuiusmodi solent inter congestas opes tenaces isti diuites. Horatius in Sermonibus:

Tantalus à labris si iens fugientia captat

Pocula, quid ridet? mutato nomine, de te

Fabula narratur.

Ostendit, allegoriam figmenti ad diuites sordidos pertinere, quibus adsunt quidem bona, verum ijs frui denegatū est. De Tantalum panis lege Homer. Odyss. 11. & ea que in Dipsadibus annotauimus. C. Ceu Phineo cibos.] Quoniã Phineus filios suos ex Cleopatra susceptos excæcavit, à dijs excæcatus est, & harpyia im-

Pyrix immissæ, quæ cibos & mensam eius turpissimè scelerant.
 Harpyiæ autem volucres finguntur fuisse monstro sæ facie virgines,
 vnguibz vultures referentes. De his Virg. 3. Aen. D. Ceu
 foraminoso cophino. Id est, tanquam è scisula perterebra-
 ta, & liquorem non continente. Alludit ad pertusum dolium Da-
 naidum apud inferos, quarum fabula hæc est. Belus Priscus E-
 papho Aegypto rege Isidis & Telegonij filio natus, genuit Dana-
 um & Aegyptum, vnde regio nomen accepit. Danaus autem ex
 pluribus coniugibus quinquaginta filias habuit, dictas Belides
 & Danaides, quæ totidem Aegypti siatri Danai filijs nupsèrūt.
 Danaus verò cum responsum accepisset, se à genero interfectum
 iri, filie monitis pariter, factaq; simul coniuratione, omnes spon-
 sori vnà interfecerunt, præter Hypermetram, quæ Lynci viro suo
 pepercit: à quo Danaus, postquam annos regnasset quin-
 quaginta, interfectus est. Propter quod flagitium Plato scribit Dana-
 ides apud inferos has penas dare, vt vrnis perstillantibus aquas
 assiduè hauriant atq; in perforata dolia inferant, graui nimirū
 & inuili labore. Ouid. 4. Metamorph.

Moliriq; suis lethum patrue libus ausæ
 Assiduè repetunt, quas perdunt, Belides vndas.

Idem in Ibin:

Quæque gerunt humeris perituras, Belides vndas.
 Huius fabulae mentionem facit rursus Lucianus in Hermotimo.
 Item de Dipsadibus, & in dialogo Crætetis ac Diogenis. Alci-
 phron in epistola Galeni ad Cyrionem ad hanc allusit, & τὸ λεγ-
 ῶμεν δὴ τὸ τοῦ εἰς Δαναίδων ῥῆς ἀμφοτέρας ἐν χεῖρσιν ἵδους, id
 est: Ac iuxta prouerbium, amphoras in Danaidum dolia infun-
 dimus. Plautus in Pseudulo: In pertusum ingerimus dicta do-
 lium, operam ludimus. Casillus:

Dolia virginis idem ille repleuerit vrnis.

E Cæcum modò. Id Græcis diuitiarum Deus fingitur. Po-
 sidonius in subterraneis Hispaniæ locis huius domicilium con-
 stituit, eò quòd regio ea metallorum fecunditate reliquis an-
 terecellat. Battus apud Theocritum in Messoribus non solum cæcū
 esse Plutū, sed & Cupidinem dicit. FVtroq; claudus pede.]
 Quibus diuitiæ potissimū obueniāt improbis ac stulis videlicet,
 raro ac tardè bonis ac modestis. Id quod significare voluit, dum

à Ione claudium & cæcū exire, & ad ignotos fingit: contra autē à Dite alati etiā. Lucianus hic imitatus est Aristoph in Pluto, qui con similia quædā de Pluto diuitiarū deo narrat, qui cæcus quidē semper est, ac in demū claudicā, quoties ad bonos viros mittitur, aliis pedibus perniciosissimis. & Per somnium diuites sint.] De votis immodicis. Nā quicquid optaris, id somniare cōtingit: sicut Micyllus noster diuē se ac præpotentem somniat. Et piscator apud Theocritū in Piscatoribus, somniat aureū piscē. Apud eundem, Ecloga 9, pastor quidā, vim magnā ouium, multasq; capellas. In sima sortis homines, nonnunquam reginarum coniugium somniant, inquit Erasmus. Cicer. in Salsūt. Repentē tanquam somnio beatus. H Thynnus elapsus] Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur, ad Lyfibonam, & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. lib. 9. cap. 15. Athen. libr. 7. Eustath. in Iliad. ad ξ. & p. ζ. Odysse. Diçius est à πρῶτῳ τῷ ὀδύσει, τῷ ὀδύσει ὄδυσσος, à dando impetu, & modus vehementia. Nam sub ortu canis astro agitur. I Cecrope generosior.] Cecrops primus Athenarum rex fuit circa annū Mundi 2425. K Callidiorē Vlysse.] Homerus Vlyssē ubiq; vāstrum & callidum facit. L Vt se aëreo.] Alludit ad Theognidis poetæ carmen illud de paupertate, quod in progymnasmatibus Aphthoni in sententiæ exhortatoriæ exemplo extat:

χρη πειλεὶς ὀδύσσει, κτῆ ἐς με γαλήπια πόντον
 ῥιπλῆν, κτῆ πτρωῶν χύγῃς ἡγῆτ' ἡλιβᾶτων. Id est,

In mare fluctuagum, ne te premat aspera egestas,
 Desili, & à cellis cottue Cyrne iugis.

Quod quidam hunc ad modum expressit:

Paupertatis enim duræ terraq; matiç;

Quætere Cyrne aliquod conuenit effugium.

Ac satius multo est in opem succumbere morti,

Quàm dura pressum viuere pauperie.

Ad hoc iuem allusi iuē Lucianus, in dialogo de Mercede condidit. Et is. Ac forsitan tibi hoc volebas Theogni, cum dices eam in aërum mare, ac præruptis de scopulis præcipitè dari oportere. I heodoreus quoq; de curatione Græcarum affectionū libro 11. alludens huc adducit. M Inscitia, errorq;.] Effectus diuitiarum, inscitia & error. N Mecum introiit.] Recordia, superbia, præ-

seruitas, &c. O Vt Plutus hic.] Iam eorum quæ quasi verbis
hactenus disputauit, exemplum quoque & actonem subiicit.
P Quinam estis.] Effectus paupertatis, modestia scilicet, &
diuitiarum contemptus. Quinumerabilium malorum hic mihi
fuit auctor.] Accusatio diuitiarum, ab effectu & accidentibus.
R Paupertas.] Artium inuentrix, laboris & industria magi-
stra, & incitatix ad virtutem est, sic Theocritus ait in Piscatori-
bus. Aristophanes in Pluto eundem locum commune tractat, con-
memorans quæ comoda paupertas humano generi adferat: quæ
contra incommoda, copia rerum, & luxus. Et Iuuenalis Satyr. &

Nullum crimen abest, facinusque libidinis, ex quo
Paupertas Romana perit —.

Et paulò post:

Prima peregrinos obscena pecunia moras
Intulit, & turpi fregerunt secula luxu
Diuitiæ molles &c.

Et Claudianus in Rapiu:

- sed quod diffusor honesti

Luxus, & humanas oblimat copia montes
Prouocet ut segnes animos, rerumque remotas
Ingeniosa vias paulatim exploret egestas.

Et Virgilius de aureo seculo, in 1. Georg.

- labor omnia vincit

Improbis, & duris vrgens in rebus egestas.

Hesiodus ait: Sudorem posuere diu virtutis ad arcem, &c.

S Suppeditauit lab.] Paupertas sic definitur apud Ari-
stophanem: Paupertas est, cum quis parca viuit intentus operi,
nec illi superest quicquam, neque necessaria desunt. T Attā-
men vide.] Defensio, per remotionem criminis, in male vien-
tem. V Ac lucifer Mercurius.] Mercurius apud Græcos
multa habet cognomina. *νεφέλης* hic & in Nautigio seu vo-
is dicitur, quasi Lucrorum conciliator & compendiarus, quæ-
storiusque & quaestuarus. Et *ἐμποδῆς* *ἐγῆς* *ἔξ ἀργαῶν*,
quasi negociator & circumforaneus. Plaut. in Pannulo: Ecquid
amare videor? Mil. Damnium quod Mercurius minimè amat.

X Etenim quæ tandem.] Effectus diuitiarum: fastus
scilicet, inhumanitas & insolentia, & τὸ verè *μὴ ἀνδρῶν* πορ.
Y Quis

T Quis hic est.] Assentatores & simulati amici. Z Sede-
cim talenta ciuitati dependit.] Sycophantæ, hereditariae, &
famiuenditores. & Scire licuit.] in Græco intelligitur ἐξῆστ.
β Titanicum obtruncans.] id est, vultu Titanico aspiciens: hoc
est, terribili, toruq; Idem in Icaromenippo: At Iupiter admodum
terribiliter, acriterq; & Titanico membrans vultu. γ Paucis
contentum.] Ultra per eam esse sollicitum, proverbiali sermo à
dicit. Iesus etiã vetat cogitare de crastino. Debet aut Christiano-
rũ & philosophorũ vita esse frugalis, parca, & ab omni strepitu
atq; ambitione remota. δ Nec citra sanguinem.] Apud Græ-
cos ἀσπαστὴν νικῶν, i. citra sanguinem vincere dicitur. Latini in-
cruentia victoriã vocant, cum nulla cade conigit victoria. Gell.
lib. 5. cap. 6. Quandi, inquit, causa est, cum deductio reuendẽ facta
sine puluere, vt dici solet, incruentia quẽ victoria obuenit.

ΑΛΚΥΩΝ, Η ΠΕΡΙ

μεταμορφώσεως.

ALCYON, SIVE

De transformatione:

Augustino Datho Senensi interprete.

ARGUMENTVM.

IN hoc dialogo de potestate diuina disputat Socrates,
quod scilicet Deo possibilia sunt omnia, & quod nos
illius operum atq; effectũ causas, intellectu ac ratione
consequi non possumus. Esse enim nos, quod ad colla-
tionem Dei & rerũ æternarũ atinet, pueros ac veluti ca-
cos. Quod aut Deus multa facili efficiat, quæ nobis im-
possibilia videntur, probat primũ à signo siue exem-
plo tempestatum, quæ illius providentia seu administratio-
ne ex maximis & turbulentissimis subito in summam
tranquillitatem & serenitatem conuertuntur. Item ab in-
cremento & collatione ætatum hominis: cum æquẽ mi-
rum sit, ex puero imbecilli ac paruũ virum tantum & iã
fortem fieri. Postremò ab effectis & vi naturæ, quæ quũ
Deo longè inferior sit, tamen ea quæ nobis ratione sci-
licet ac sensu omnia metientibus, impossibilia videri
poterant, operatur. Occasio dialogi sumitur à cantu &
obiectu Alcedinis: disputationis autem, à fabula
quæ de transformatione illius narratur.

CHÆRE-